LEI 20.000 PREMII

pentru cei mai buni detectivi

Cuvinte încrucișate, jocuri de silabe, ghicitori, rebusuri! Nu poți deschide o revistă sau gazetă fără să nu dai de ele. Începe să te plictisească, zău așa! „Detectivul săptămânal" va aduce ceva nou, ceva care va îmbina plăcutul cu utilul.

Maiestrul detectiv lămurește, cât ai bate din palme, situațiuni încâlcite. Cititorii noștri, cărora le plac complicațiunile acestea, îți vor zice, desigur, fiecare în parte: „Cât aș vrea să încerc și eu așa ceva!"

Oferim prilejul acesta cititorilor „DETECTIVULUI SĂPTĂMÂNAL". Instituind un „**Concurs de perspicacitate**", pentru ca lectorul să-și poată valorifica însușirile spirituale. În fiecare număr al publicației noastre va apare o problemă, sub forma unei nuvele. O crimă, un atac, un furt. Toate datele necesare descoperirii făptuitorului, vor fi cuprinse în cursul povestirii. DUPĂ apariția A ZECE povestiri, în zece numere consecutive, cititorul e rugat să ne trimită soluțiile pe cari le va fi găsit. Cele bune vor fi premiate, prin tragere la sorți, și anume:

Premiul	I	5000 lei	în	numerar
„	II	2000 „	„	„
„	III	1500 „	„	„
„	IV	1000 „	„	„
„	V	500 „	„	„

100 premii de consolare în cărți din Editura noastră, în valoare de Lei 100 fiecare. Detectivi amatori, la lucru!

EDITURA

Procurați-vă astăzi cupon pentru acest concurs.

detectivul

săptămânal

PAIANJENII MISTERIOSI

Nº 9

LEI 5

Colecţia „Detectivul”
Nr. 9

Pitt Strong

PĂIANJENII MISTERIOŞI

Editor I. G. HERTZ
31 Ianuarie 1935

.

PĂIANJENII MISTERIOŞI

De Pitt Strong

CAP. 1
Pachetul sinistru

Cu poşta de dimineaţă primiserăm o cutie mică, pe care Joe o examina acum cu mare băgare de seamă. Avea dimensiunea unei obişnuite cutii de ţigarete, era foarte uşoară şi fusese predată la poşta din Vincennes, o suburbie a Parisului.

— Deşi nu cunosc nici un om la Vincennes, care să ne fie duşman, totuşi mă nelinişteşte faptul că pe pachet nu e indicat expeditorul, îmi zise Joe.

Duse cutia la ureche şi ascultă cu încordare. Deodată, fruntea i se încruntă şi clătinând din cap, îmi întinse, cutia peste masă.

O dusei şi eu la ureche şi auzii nişte zgârieturi şi un foşnet foarte slab care înceta câte odată, dar reîncepea când scuturam cutia.

— Ce crezi că ar putea fi, dragă Mac?

— Dacă nu mă înşel, pare să se afle înăuntru o insectă vie, vreun gândac sau aşa ceva.

— Bravo! Şi eu m-am gândit la una ca asta, Vincennes e doar paradisul colecţionarilor de insecte şi se poate întâmpla că vreunul din ei, ştiind că mă interesez de această ramură a zoologiei, mi-a trimis vreun exemplar de insectă rară.

— În cazul acesta ţi-ar fi scris câteva rânduri, zisei eu şi cercetai scrisorile sosite, cu poşta de dimineaţă, dar nu găsii nici una cu ştampila poştei din Vincennes.

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, când vom deschide cutia, zise Joe.

— Crezi că ni s-ar putea trimite din Vincennes vreun scorpion veninos? îl întrebai eu, cam ironic.

— Asta nu, răspunse el, calm, dar poate să fie ceva şi mai primejdios.

Zâmbii neîncrezător, pe când Joe tăia sfoara cu care era legata cutia şi desfăcu hârtia în care era învelită. Apoi examina cutia, care avea forma acelora întrebuinţate la farmacii pentru împachetarea prafurilor, o duse din nou la ureche şi zise:

— E adevărat, trebuie să fie o insectă, însă nu un gândac, căci ar face mai mult zgomot. În sfârşit, vom vedea!

Cu cea mai mare prudenţă ridică în sus capacul, încât se formă… o deschizătură îngustă.

Fără să vreau îmi reţinui respiraţia. Ce va ieşi oare din cutie? Noi ne aşteptam întotdeauna la tot felul de surprize neplăcute şi se prea putea ca în cazul de faţă, vreun „prieten” să fi vrut să ne facă una mai mare ca toate celelalte.

Joe bătu cu degetul în cutie şi văzând că aceasta nu foloseşte, o aplecă în într-o parte, aşa că deschizătura veni în jos.

Deodată văzurăm ieşind din ea, două picioare lungi de păianjen, care aveau însă o culoare violetă ciudată şi inele galbene. Picioarele se prinseră, câteva clipe de marginea capacului, tremurară scurt, apoi dispărură iar în interiorul cutiei.

Eu începui să râd.

— Vasăzică nu e cine ştie ce! De un păianjen n-aveam nevoie să ne speriem. Deschide cutia şi dacă spurcăciunea va ieşi, o voi prinde.

Joe râmase însă serios şi zise:

— N-ai observat culoarea ciudată şi mărimea neobişnuită a picioarelor? După aspect pare să fie un păianjen cu cruce şi deosebirile, de formă şi culoare au fost provocate în mod artificial, şi aceasta s-a făcut, fără îndoială, cu un scop criminal.

Dar şi la auzul acestor cuvinte, eu urmai să râd.

— Dar bine, Joe, ce poate să ne facă un păianjen, chiar de-ar fi şi verde şi încă odată pe atât de mare?

— Poate nici nu ne-a fost destinat nouă, zise Joe, închizând la loc cutia. Voi chema la telefon pe profesorul Lorain. Sunt încredinţat că acest păianjen îl va interesa foarte mult.

Joe luă cutia şi hârtia în care fusese învelită, apoi trecurăm în biroul nostru, de unde chemă pe profesor la telefon. Acesta luase parte la multe din aventurile noastre, aşa că, între noi se stabilise o strânsă legătură de prietenie.

— Bună dimineaţa, domnule profesor, strigă Joe în aparat, după ce i se dăduse legătura. Cum?... Mulţumesc, totul e în regulă... Dar ia spune-mi, e cu putinţă că păianjenii cu cruce, să fie măriţi în mod artificial şi coloraţi în violet?... Am primit un astfel de exemplar viu... Nu e încă în cutia în care a fost trimis. I-am văzut numai picioarele şi după ele am recunoscut că e vorba de un păianjen cu cruce, cum se găseşte adesea pe la noi... Da! ... Bine, voi aştepta.

Joe aşeză receptorul la loc şi îmi zise:

— Lorain va veni încoace. Dar spune-mi, ai examinat mai de aproape hârtia în care a fost învelită cutia? Priveşte, adresa a fost scrisă pe o foaie albă, tăiată după mărimea cutiei şi îndoită la un colţ. Dedesubt este o altă foaie de hârtie. Ce crezi că

înseamnă asta?

— Pesemne că expeditorul a greşit adresa pe prima foaie şi a lipit alta deasupra.

— S-au el însuşi a primit pachetul de la altcineva şi apoi ni l-a trimes nou, lipind altă adresă. Prin îndoirea colţului de la foaia de deasupra a vrut numai să ne atragă atenţia asupra acestui fapt, căci colţul a fost îndoit cu intenţie.

— Da, ai dreptate, încuviinţai eu. Totuşi, nu înţeleg de ce face pe misteriosul.

— Poate are anumite motive care îl determină să nu ne scrie şi trebuie să fie prudent, fiind posibil ca toată corespondenţa lui să fie supravegheată. De aceea nici n-am primit vreo scrisoare de la dânsul. Adresa lui o vom găsi pe foaia de hârtie de dedesubt şi îşi va fi zicând, că vom căuta să dăm de el fără să atragem bănuieli.

— Sau vrea să ne facă curioşi, spre a ne atrage cu atât mai uşor într-o cursă.

— Şi asta se poate, zise Joe. Deocamdată să dezlipim cu băgare de seamă foaia de hârtie cu adresa noastră şi poate că vom găsi pe cealaltă şi amprente; care se vor fi păstrat bine pe gumă arabică.

— Negreşit că da, însă vor fi de la mai multe persoane şi anume de la primul şi de la al doilea expeditor şi apoi de la vreo jumătate de duzină de funcţionari poştali care au manipulat pachetul. Nu ştiu cum ai să poţi descoperi din toate acestea pe vinovat!

— Nu-l vom găsi după amprente, dar mai târziu, când voi pune mâna pe dânsul, voi putea aduce dovada vinovăţiei sale.

Mă dădui bătut şi tăcui, iar Joe clătină prietenos din cap şi zise:

— Hai, Mac, să mergem acum în laborator.

Acolo, dezlipirăm cu băgare de seamă adresa de pe pachet şi constatarăm că Joe avusese dreptate. Găsirăm o a doua adresă cu ştampila poştei din Chantilly, cu două zile mai veche. Această adresă era:

Domnişoarei Charlotte Sandier

Compiegne

— Individul a fost foarte prudent, mormăi Joe. S-a folosit de o maşină de scris, dar totuşi va fi lăsat amprente.

Presăram praf fin de grafit peste foaia de hârtie şi găsirăm într-adevăr mai multe amprente pe care le fotografiarăm şi le

mărirăm.

— Vasăzică au fost şapte funcţionari poştali, presupusul protector al domnişoarei Sandier, care ne-a trimis pachetul şi individul care a trimis păianjenul acestei domnişoare. Să păstrăm bine fotografiile amprentelor şi vom vedea mai departe, zise Joe.

Pe când eram astfel ocupaţi, intră credinciosul nostru Pitt şi ne anunţă pe profesorul Lorain, care ne întinse amândouă mâinile şi ne salută prieteneşte:

— Bună dimineaţa, domnilor.

Apoi adăugă nerăbdător:

— M-aţi făcut curios. Ia arătaţi-mi şi mie păianjenul acela ciudat!

Joe îl duse în birou şi îi arătă cutia.

— E aici înăuntru, zise el. Dar să trecem mai bine în laborator, căci acolo, am tot ce trebuie pentru a-l examina şi a-l ucide.

— Bine, domnilor, hai să mergem în laborator!

Savantul o luă repede înainte, căci cunoştea bine casa noastră.

— Am nevoie de o pensetă, de o placă de sticlă şi un vas cu spirt, spuse el.

Îi pusei cele cerute pe masa cea mare de lângă fereastră, unde profesorul şi luase loc. Deschise cu băgare de seamă cutia şi o acoperi, cu placa de sticlă.

Sub această văzurăm, acum un păianjen care sărea ca nebun dintr-un colţ într-altul al cutiei. Era într-adevăr un păianjen cu cruce, dar de două ori mai mare că cei obişnuiţi şi de culoare violetă vie.

— Vietatea părea să fie furioasă, căci se izbea de pereţii cutiei, sărea în sus lovindu-se de placa de sticlă, pe care fără îndoială ar fi aruncat-o jos, dacă profesorul n-ar fi ţinut-o bine deasupra cutiei.

Lorain era entuziasmat.

— Minunat, într-adevăr minunat! exclamă el. O mână genială a schimbat la acest păianjen opera naturii. A adus insecta la o mărime neobişnuită prin alimentare cu albumină, şi a colorat-o în violet prin injectare de substanţe otrăvitoare, care afară, de asta au excitat grozav păianjenul, făcându-l furios. Te-ai fi speriat, domnule Bull, dacă ai fi deschis cutia şi vietatea ar fi sărit deodată afară.

— Dacă s-ar îi întâmplat asta duduii căreia îi era destinat păianjenul?

— Ar fi căpătat negreşit un atac de inimă, sau cel puţin un

acces de nervi. Trebuie să mai examinez, dacă otrava care a fost injectată păianjenului ar putea fi primejdioasă pentru un om. Ai cumva un beţişor mic şi o bucăţică de vata?

Îi dădui obiectele cerute. Lorain spintecă la un capăt beţişorul, fixă acolo o bucăţică de vată, dădu puţin la o parte placa de sticlă cu care era acoperită cutia şi introduse capătul beţişorului prin deschizătură.

Păianjenul se repezi cu furie la micul pămătuf de vată şi muşcă de vreo câteva ori din el.

Profesorul dădu din cap mulţumit, scoase beţişorul din cutie, împinse placa de sticlă la loc şi o îngreună cu un briceag.

— Aşa… Acum te rog să-mi dai microscopul dumitale, domnule Bull, şi câteva sticluţe din dulapul dumitale cu otrăvuri.

Trată pămătuful de vată cu felurite chimicale, îl coloră la urmă cu indigo şi îl puse sub microscop.

Abia aruncase o privire prin acesta, că strigă triumfător:

— Mi-am închipuit eu asta. Glandele veninoase ale păianjenului conţin o cantitate mare din microbii turbării, de aceea: insecta e atât de furioasă. Dar unui om nu i-ar putea face rău, căci cantitatea e totuşi prea mică.

— Foarte interesant, zise Joe.

— Dar cum a putut un om să introducă microbul turbării în trupul păianjenului?

— Sau a hrănit păianjenul cu muşte îmbibate cu bale de câine turbat, sau i-a făcut o injecţie. Ai cumva o lupă puternică?

Joe îi dădu o lupa şi profesorul examina păianjenul, care acum stătea nemişcat într-un colţ al cutiei.

— Văd că are câteva înţepături în partea posterioară a trupului, – zise el, în cele din urmă – aşa că otrava i-a fost injectată numai cu scopul de a-l irita.

— Înainte de a-mi fi trimisă mie de către un necunoscut, cutia a fost adresată unei domnişoare. Pesemne că încercarea a fost făcută cu scopul ca să înspăimânte într-atât pe acea duduie, încât să-i provoace moartea.

— E de necrezut. Ar fi fost o ticăloşie fiară seamăn.

Pe când spunea aceste cuvinte, Lorain bătu de câteva ori cu degetul în placa de sticlă aşezată deasupra cutiei şi păianjenul începu iar să sară nebuneşte. Apoi profesorul urmă:

— Culoarea neobişnuită i-a fost dată tot cu scopul de a înspăimânta pe acela care va vedea păianjenul. Insecta are o înfăţişare înfiorătoare. Ea nu va trăi însă nici până mâine, căci în starea de iritare în care se află nu poate să se hrănească. E mai

bine deci s-o omorâm chiar acum.

Joe întoarse cutia cu faţa în jos, deasupra vasului cu spirt, apoi trase placa de sticlă. Păianjenul căzu în lichidul ucigător, se mai zbătu de câteva ori, apoi rămase nemişcat.

— Va trebui să-l păstrezi în alcool, zise Lorain, căci la aer s-ar descompune... Cred că vrei să-l ţii ca amintire?

Această întrebare, fu pusă cu un ton, din care prietenul meu înţelese dorinţa profesorului de a avea şi el lui exemplar arăt de rar... aşa că răspunse râzând:

— Bănuiesc că voia primi mai multe exemplare de acest soi şi atunci vei avea şi dumneata ocazia să-ţi îmbogăţeşti colecţia cu unul din ele.

— Te ţin de cuvânt, dragă Bull, şi dacă va fi cu putinţă, te rog să-mi dai chiar mai multe, ca să le pot examina cu amănunţime.

— Bine, eu voi păstra numai unul singur.

— Dar de unde ştii că există mai multe exemplare?

— Fiindcă necunoscutul a ştiut ce-mi trimite. Bănuiesc deci că a primit mai multe pachete destinate persoanei în chestie. Pe cel din urmă mi l-a trimis mie. E ciudat însă că n-am primit nici o scrisoare.

— Te rog să mă ţii în curent, dragă Bull, căci cazul acesta mă interesează nespus de mult.

— Bine, domnule profesor aşa voi face. În orice caz îţi mulţumesc pentru, concursul pe care mi l-ai dat.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, căci, după cum ţi-am spus, afacerea mă interesează şi pe mine foarte mult. La revedere, domnii mei.

Îl conduserăm pe profesor până în stradă, apoi ne întoarserăm în casă.

Joe părea cufundat în gânduri.

— Drace, ce ticăloşie! strigă el. Închipuieşte-ţi o femeie, căreia şi aşa îi e teamă de păianjeni, că deschide deodată o astfel de cutie şi vede pe neaşteptate o spurcăciune de felul acesta, fără îndoială că ar muri pe loc de spaimă. Mizerabilul care a făcut asta, ar trebui tras pe roată.

— Să nu fie cumva o ticăloşie îndreptată împotriva noastră? Poate vor să ne atragă la Compiegne şi să ne facă să dispărem.

— Şi eu m-am gândit la aşa ceva, dar atunci calea pe care au luat-o ar fi greşită. Voi chema acum la telefon pe primarul din Compiegne şi mă voi informa despre domnişoara Sandier. Sau mai bine nu... S-ar putea întâmpla ca cineva să asculte convorbirea telefonică, aşa că e mai bine să plecăm chiar noi la

Compiegne.

Fiind o zi minunată de vară, gândul unei plimbări în frumoasa localitate îmi surâdea, aşa că mă învoii cu cea mai mare plăcere.

— Vom pleca ca doi comercianţi cu numele Langer şi Gerard, şi vom spune că avem intenţia să cumpărăm o proprietate la Compiegne, hotărî Joe.

Ne duserăm în camera unde aveam garderoba noastră şi după vreo jumătate de oră părăsirăm casa prin ieşirea din dos, ca doi negustori cu greutate… La o depărtare de vreo şaizeci de metri – ne urma credinciosul Pitt, travestit şi el, spre a ne apăra în cazul unui atac sau urmăriri.

CAP. 2
Întâmplări ciudate

Plecarăm la Compiegne luând cu noi câteva ziare, cu care puteam să ne trecem mai repede timpul. Deodată Joe scoase un fluierat printre dinţi şi îmi întinse gazete în care tocmai citise, arătându-mi un articolaş cu următorul cuprins:

PĂIANJENI URIAŞI?

O întâmplare ciudată a avut loc ieri după-amiază în casa din strada Pasteur nr. 352 din Chantilly. În etajul al treilea al acestei case, o văduvă, doamna Reine, are o pensiune mică, vizitată cu predilecţie de comercianţi. Întorcându-se din oraş, unde făcuse cumpărături, şi ajungând, pe ultimele trepte ale etajului unde locuia, doamna Reine se prăbuşi deodată la pământ, scoţând un ţipăt strident. Medicul chemat în grabă, stabili un acces de nervi şi când pacienta îşi reveni pentru câteva clipe în simţiri, strigă numai cuvintele: „Colo, un păianjen uriaş, albastru, care joacă" – apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa. Păianjeni uriaşi de culoare albastră nu sunt cunoscuţi până acum şi rămâne să se stabilească precis ce a văzut în realitate doamna Reine de s-a speriat de tare. Poate a fost vorba numai de o glumă proastă a cuiva...

După ce isprăvii de citit, mă uitai întrebător la Joe, care îmi zise:

— Draga Mac, dacă n-am fi primit pachetul, n-aş fi dat nici eu vreo atenţie acestui articol, cum vor face fără îndoiala, cea mai mare parte din cititori. Acum însă pensiunea din strada Pasteur mă interesează foarte mult.

— În cazul acesta ai de gând să dormim în noaptea asta acolo?

— Se prea poate, dacă nu vom fi reţinuţi prea mult la Compiegne. Iată că am şi ajuns. Vezi dacă nu ne face Pitt vreun semn.

Zării pe servitorul nostru, care coborâse dintr-un vagon de clasa a treia. Trecurăm pe lângă dânsul, dar el nu ne dădu nici o atenţie. Acesta era semnul că nu observase nimic suspect.

La ieşirea din gară, Joe privi în jurul lui ca şi când ar căuta ceva, apoi se îndreptă spre o agenţie de vânzări de terenuri şi case, a cărei firmă o zărise.

Când intrarăm, furăm salutaţi de un domn gras, căruia Joe îi zise:

— Vrem să cumpărăm un teren cât mai aproape de lac. Mai aveţi parcele pe acolo?

— Negreşit. Metrul pătrat costă patruzeci de franci. Preţul, e foarte convenabil. Dacă doriţi, avem şi câteva vile frumoase de vânzare, în condiţii foarte avantajoase.

— Aşa ceva ne-ar conveni şi mai bine. Dacă ai putea să ne indici câteva, ne-ar fi foarte plăcut. Dar totdeodată, te rog, să ne spui şi cine sunt vecinii.

— Cu plăcere. Iată o listă ă proprietăţilor care sunt de vânzare la care voi adaug a numele vecinilor.

Pe când agentul complecta lista, Joe se apropie de un plan mare al Compiegne-ului şi împrejurimilor.

— Lacul pare să fie destul de departe de gară, mormăi Joe.

— Un autobuz merge regulat până acolo, se grăbi să spuie agentul.

După câteva clipe acesta se ridică de pe scaun, şi zise:

— Iată, domnilor, lista completată cu numele vecinilor diferitelor proprietăţi, aşa cum aţi cerut.

Joe o cercetă, şi din expresia feţei lui văzui că numele pe care îl voia lipsea de pe listă; totuşi, nu se dădu încă bătut, cu lista în mână se apropie de plan şi ceru agentului să-i indice poziţiile diferitelor proprietăţi. Prin întrebări meşteşugite află numele, tuturor proprietarilor şi în fine agentul îl pronunţă şi pe acela de Sandier.

— Sandier? făcu Joe. E cumva căpitanul Sandier?

— Nu, răspunse agentul. Proprietatea e a unei domnişoare Sandier. Ea e bătrână şi a cumpărat vila acum vreo cinci ani. A venit din Bretagne şi locuieşte numai cu o rudă tânără şi un grădinar cu soţia lui…

— Aşa, aşa… şi proprietatea costă patra sute de mii de franci? schimbă vorba Joe.

— Da, răspunse agentul. E o vilă cu opt camere, cu un parc de două hectare şi pomi roditorii.

— Bine, pe asta am s-o vizitez înainte de toate. Îţi mulţumesc pentru indicaţii şi la întoarcere îţi voi da răspunsul.

O luarăm pe strada principală a micii localităţi, dar deodată Joe se opri şi intră într-o librărioară, de unde ieşi după câteva

minute şi îmi zise:

— Hai, să intrăm în restaurantul de colo şi să bem un pahar cu bere.

În acelaşi timp făcu un semn discret lui Pitt să intre şi el în restaurant.

După ce furăm serviţi, Joe scoase din buzunar lista proprietăţilor de vânzare şi în dreptul uneia din ele schimbă numele proprietarului, ştergându-l cu guma pe care tocmai o cumpărase de la librărie şi, imitând perfect scrierea agentului, scrise în locul lui pe acela de Sandier.

— Aşa… făcu el, mulţumit. Acum avem cel mai bun motiv să vizităm proprietatea şi s-o cercetăm de aproape.

Plătirăm şi părăsirăm restaurantul, urmaţi la oarecare distanţă de Pitt.

Proprietatea domnişoarei Sandier, era înconjurată cu un gard viu, care împiedeca vederea, Joe sună la intrare şi în timp ce aşteptam să vie cineva să ne deschidă, cercetarăm proprietatea cu privirea.

În sfârşit auzirăm paşi şi un glas aspru care ne întrebă ce dorim.

— Am vrea să vizităm proprietatea, răspunse Joe, tare.

— Să vizitaţi proprietatea? Pentru ce? întrebă omul dinăuntru, mirat.

— Doar e de vânzare! striga Joe.

— De vânzare? Nu ştiu nimic, voi întreba întâi pe domnul cel tânăr. Cine v-a spus că e de vânzare?

— Agenţia de lângă gară ne-a dat adresa.

— Aşteptaţi puţin, trebuie să întreb, răspunse omul, după aceea auzirăm paşi care se îndepărtau.

Joe clipi, vesel din ochi, apoi scrise câteva cuvinte pe lista pe care o ţinea în mână.

După câteva clipe auzirăm voci.

— Cine vorbeşte acolo atât de tare? întrebă un glas plăcut de bărbat.

— Doi domni vor să viziteze proprietatea, spunând, că au aflat de la agenţie că e de vânzare.

— Ciudat! Eu nu ştiu nimic şi cred că domnii se înşală.

Paşi repezi se apropiară de poartă şi aceasta fu deschisă.

În faţa noastră apăra un bărbat tânăr, cu faţa simpatică şi privirea sinceră. Ochii lui cenuşii trădau o inteligenţă superioară. Ne salută politicos şi ne zise:

— Cred că vă înşelaţi, căci proprietatea asta nu e de vânzare.

Îndărătul lui venea un bătrân înalt şi slab, faţă de care resimţeai îndată o aversiune nelămurită.

Joe întinse tânărului lista şi spuse:

— Citiţi vă rog singur şi veţi vedea că agentul ne-a indicat aceasta proprietate ca fiind de vânzare.

Tânărul aruncă o privire asupra listei şi deodată observai în ochii lui o expresie de surprindere, dar nu tresări deloc, când îi înapoia lui Joe lista.

— Regret, domnul meu, dar în cazul acesta agentul s-a înşelat. E vorba de vila de la numărul 14, a patra de aici.

Joe îşi ceru scuze şi plecarăm spre vila indicată de tânăr. Spre a nu ne trăda o vizitarăm pe aceasta şi spuserăm proprietarului că îi vom da răspunsul în scris.

Îndepărtându-ne, îl întâlnirăm pe Pitt care, în trecere ne făcu un semn din ochi, ceea, ce însemna că făcuse o descoperire sau observase ceva…

Joe întră iar în restaurantul în care mai fusesem şi legă o convorbire cu patronul, ca unul care doreşte să se stabilească în localitate şi culege felurite informaţii.

Şi Pitt intră în local, trecu pe lângă masa noastră şi pe ascuns dădu lui Joe un bileţel.

Prietenul meu îl citi fără să fie observat de nimeni, apoi mi-l dădu mie.

Ţinui biletul în dosul ziarului pe care îl aveam în mână şi citii:

> *După ce aţi părăsit vila Sandier, un bătrân a ieşit în poartă şi va urmărit cu privire până când aţi intrat în proprietatea cealaltă.*

Aşadar, bătrânul grădinar ne pândise să vadă dacă în adevăr, ne interesăm de cumpărarea unei proprietăţi.

După câtva timp un nou client intră în restaurant. Era tânărul simpatic, cu care vorbisem la vila Sandier.

El se apropia de tejghea şi cumpără o cutie cu ţigarete şi auzirăm cum patronul îl numi „domnul Tournier”. Ne observa şi pe noii, ne salută şi apropiindu-se de masa noastră, ne întrebă dacă ne-a plăcut proprietatea pe care o vizitaserăm.

Joe îi răspunse că e frumoasă, dar că ne vom mai gândi.

După ce ne salută iar, Tournier părăsi localul şi câteva clipe după plecarea lui, Joe îmi dădu un alt bilet. Scrierea de pe acesta îmi era cunoscută, căci era aceeaşi ca şi pe adresa pachetului cu păianjen pe care îi primisem.

Biletul conţinea numai câteva cuvinte:

Plec la Versailles, gara centrală. Voia fi acolo în sala de aşteptare, clasa II-a. Feriţi-vă de bătrânul grădinar. H. T.

Iniţialele. H. T. însemnau, fără îndoială, H. Tournier.

Îl privii uimit pe Joe. Acesta zâmbi şi îmi dădu lista cu proprietăţile de vânzare. Pe când bătrânul grădinar se dusese să cheme pe tânărul său stăpân, Joe scrisese pe această listă următoarele cuvinte:

Sunt J. B. Am primit păianjenul. Mai târziu mă vei găsi la restaurantul „La Teiul Verde”.

Astfel se chema localul în care ne aflam acum.

Vasăzică Tournier nu era numai un tânăr simpatic, cat şi foarte iscusit, căci nici cel mai bun detectiv n-ar fi putut proceda o mai multă îndemânare, decât dânsul.

În timpul acesta auzirăm o tuşe uşoară a lui Pitt, care ne făcu să ne uităm pe fereastră şi, într-adevăr, zărirăm pe grădinar care trecea prin faţa restaurantului, îndreptându-se spre gară.

La un semn a lui Joe, Pitt plăti şi, părăsind localul, se luă încet pe urma bătrânului.

Joe chemă pe restaurator şi îl întrebă:

— Aş putea găsi aici o maşină cu care să plec la Versailles?

— Fireşte, domnul meu. Doriţi să chem una?

— Dacă vrei să fii atât de bun! Dacă se poate, să fie în cel mult zece minute aici.

Maşina sosi, Joe plăti consumaţia şi ne pregătirăm de plecare. În aceeaşi clipă, Pitt intră iar în local.

Joe îl aruncă o privire, apoi întrebă pe restaurator:

— Încât timp putem ajunge, la gara centrală din Versailles?

— Cred că în vreo douăzeci şi cinci de minute.

Pitt se apropia de noi şi, salutându-ne politicos, ne întrebă dacă nu-i dăm voie să vie şi el cu noi, deoarece pierduse trenul.

Bineînţeles că ne învoirăm.

Pe drum, Pitt, care şedea pe strapontin, se întoarse spre noi şi ne spuse în şoaptă:

— Bătrânul a fost la gară spre a se încredinţa dacă Tournier a plecat într-adevăr cu trenul, apoi s-a întors acasă.

Joe îşi frecă mâinile, foarte mulţumit.

CAP. 3
Povestirea lui Tournier

Henry Tournier fu foarte uimit când intră în sala de aşteptare a gării din Versailles şi ne găsi acolo. Joe îi spuse că bătrânul grădinar îl urmărise până la gară şi el dădu din cap.

— Ţi-am comunicat doar, domnule Bull…

— Iartă-mă, te rog, îl întrerupse Joe, mi-ai trimis şi o scrisoare?

— Da, domnule Bull, n-ai primit-o? Înainte de prânz am dat-o bătrânului Mouche, grădinarul, s-o arunce la cutie. Pachetul cu păianjenul l-am predat eu… însumi.

— Scrisoarea n-am primit-o.

— Atunci nu mai încape îndoială că a reţinut-o bătrânul.

— Sau a trimis-o la adresa de unde au fost expediaţi păianjenii.

— Povesteşte-mi, te rog, de la început, toată afacerea cu acele pachete.

— Acum trei săptămâni a venit primul pachet. În ziua aceea mătuşa mea – Charlotte Sandier singura soră a mamei mele care a murit – era bolnavă şi culcată în pat. Eu mă ocup de mulţi ani cu primirea şi rezolvarea corespondenţei ei, aşa că am deschis cutia fără să bănuiesc ceva. Cu toate că am nervi destul de tari, m-am speriat mult când uriaşul păianjen violet, mi-a sărit pe neaşteptate pe mână. Simţii deodată o durere înţepătoare şi degetul arătător se umflă puţin, căci păianjenul mă muşcase. Dar durerea trecu după câteva zile şi degetul se dezumflă fără ca muşcătura să fi avut alte urmări mai rele. Păianjenul alergă peste birou, ieşi prin fereastra deschisă şi dispăru în grădină, aşa că nu l-am mai găsit. Mătuşii mele nu i-am spus nimic despre această întâmplare, ştiind că nu poate să sufere, păianjenii şi-i este teamă de ei. Dacă ar fi deschis ea cutia, ar fi căpătat de bună seamă un atac de inimă. Nu ştiam cum să-mi explic întâmplarea şi crezui la început că este vorba de o glumă proastă, său de o greşeală a unui magazin care se ocupă cu vânzarea de insecte.

— Spune-mi, domnule Tournier, ai păstrat cutia şi hârtia în care a fost învelită aceasta?

— Nu, din nefericire, le-am ars pe amândouă şi acelaşi lucru l-am făcut şi la primirea celui de al doilea pachet, care a sosit cu două săptămâni mai târziu. Şi pe acesta l-am ascuns să nu-l vadă

mătuşa mea şi l-am deschis mai târziu, în grădină, dar de astă dată cu mai mare băgare de seamă. Şi din această cutie sări un păianjen tot atât de mare ca şi cel dinainte, sări în tufiş şi dispăru. Din fericire n-a mai ieşit la iveală când mătuşa mea s-a plimbat prin grădină. Alaltăseară a venit în sfârşit al treilea pachet, pe care nici nu l-am mai deschis. Fiind un vechii admirator al dumitale, ţi-am scris îndată despre aceste întâmplări şi am predat scrisoarea grădinarului, ca s-o primeşti înaintea pachetului şi să nu-l deschizi fără a lua măsuri. Cutia am expediat-o chiar eu, pe urmă.

Dar deodată Tournier se întrerupse şi, privindu-l uimit pe Joe, îl întrebă:

— De unde ai aflat adresa, mea dacă n-ai primit scrisoarea?

— Spune-mi mai întâi, de ce ai îndoit colţul foi pe care era scrisă adresa?

De astă dată privirea lui Tournier exprimă admiraţie şi zise:

— Aşadar ai observat asta? Am avut parcă o presimţire că scrisoarea mea se va pierde şi de aceea nici n-am indicat, numele meu ca trimiţător. Poate că, dacă aş fi făcut asta, nici pachetul nu l-ai fi primit.

Joe aprobă din cap şi zise:

— Bravo, domnule Tournier, asta ai făcut-o foarte bine. Poţi să-mi spui cine e moştenitorul mătuşii dumitale?

Tânărul îl privi bănuitor.

— Eu sunt singura ei rudă şi deci o voi moşteni. Dar, pentru Dumnezeu, nu cumva crezi, domnule Bull, că eu…

— Nu, nu, fii liniştit! Dar, poate există vreo rudă îndepărtată, care are şi ea pretenţii la moştenire.

— Nu cunosc pe nimeni. De la mătuşa mea ştiu numai că părinţii mei au murit pe când eram copil încă, iar pe mine m-a luat la dânsa şi m-a crescut.

— Înainte de a veni încoace aţi locuit în Bretagne?

— Da, la Rennes. După dorinţa mătuşii mele am studiat acolo medicina. Acum sunt asistent la spitalul „Charite”, iar mai târziu mă voi stabili ca medic chiar aici la Compiegne.

— Ai putea să faci astfel ca să vorbim cu mătuşa dumitale, fără să ştie nimeni?

— Mătuşa mea e foarte bănuitoare şi nervoasă. Ar trebui deci să-i vorbim despre întâmplarea cu păianjenii şi astă aş vrea să evit în orice caz.

— Păcat că nu ştii nimic despre rudele părinţilor dumitale.

— Cred că voi putea afla tot abia, după moartea, mătuşii mele.

Ştiu că ţine un jurnal în care scrie toate întâmplările familiare, dar îl are închis. În biroul din odaia ei. Când eram copil, am surprins-o de multe ori pe când scria în acest jurnal.

— Îţi dai seama, domnule Tournier, că aici e vorba de viaţă şi de moarte, aşa că trebuie să ne servim de orice mijloace ca să pot citi acest jurnal şi, dacă nu se va putea altfel, va fi nevoie să pătrund în ascuns în camera mătuşii dumitale.

Tânărul medic se uită speriat la prietenul meu şi întrebă:

— Cum... vrei să pătrunzi prin efracţie?

— Da, şi contez chiar şi pe ajutorul dumitale. Socoteşte aceasta ca o operaţie neapărat necesară prin care s-ar putea salva viaţa mătuşii dumitale.

Pe faţa lui Tournier se putea citi că în sufletul său se dădea o luptă înverşunată, dar în cele din urmă întinse lui Joe mâna şi zise:

— Bine, domnule Bull, te voi ajuta. Dacă spui că e nevoie, sunt încredinţat că aşa este. Când vrei să vii?

— Mâine noapte, căci astăzi bătrânul Mouche va fi încă prea bănuitor.

Apoi Joe se întoarse spre Pitt şi-i zise:

— De altminteri, tu trebuie să-l urmăreşti pe bătrânul grădinar, dar e de-ajuns dacă vei face asta în orele în care domnul doctor e ocupat.

Şi, adresându-se tânărului medic, urmă:

— Aşadar, mâine noapte, domnule Tournier, vom întreprinde cele necesare. Te rog să-mi desenezi un plan al grădinii, al casei, arătând în el fiecare cameră în parte cu uşile şi ferestrele respective, precum şi locul unde se află aşezat, patul şi biroul mătuşii dumitale. Aceasta doarme uşor?

Doctorul desenă planul exact în carnetul lui Joe, apoi zise:

— Mătuşa mea doarme foarte greu, dar e neplăcut că trebuie să treci pe lângă camera soţilor Mouche, care e chiar lângă scara ce duce la etajul întâi. Bătrânii, în schimb, au un somn foarte uşor!

— Vom putea ocoli intrarea principală dacă ai o scară destul de lungă cu ajutorul căreia să mă pot urca prin fereastră, la etaj.

— Astă se va putea face lesne. Lângă şopron se află o scară destul de lungă, iar aici, iată fereastra de la odaia mătuşii mele pe care ţi-o voi deschide. Pe la ce oră vrei să vii?

— Pe la trei noaptea, căci atunci Mouche va avea, fără îndoială, somnul cel mai adânc. Îţi voi da semnalul, aprinzând de trei ori lanterna mea electrică şi dumneata să-mi răspunzi în

acelaşi mod din odaie.

— Nu, domnule Bull, căci nu voi intra în camera mătuşii mele ci voi rămâne în a mea, care se află alături.

— Bine, şi aşa va merge. La revedere, domnule doctor, şi bagă bine de seamă să nu sosească un al patrulea pachet, sau mai bine zis să nu cadă în mâinile mătuşii dumitale.

— Voi păzi bine, fiţi fără grijă. La revedere domnilor.

Îşi luă rămas bun de la noi şi ieşi pe peronul unde aştepta trenul spre Compiegne.

Joe îmi aruncă o privire şi întrebă:

— Ei, dragă Mac, ce părere ai?…

— Cred că e vorba de moştenirea domnişoarei Sandier, cum ai spus şi tu, şi că bătrânul Mouche stă în legătură cu trimiţătorul păianjenilor. Oare să fie rudă cu el? Din faptul că vrei să citeşti numaidecât jurnalul domnişoarei Sandier, deduc că bănuieşti existenţa a încă unei rude, care ar putea avea pretenţii la moştenire.

— Da – îmi răspunse Joe, foarte grav – şi anume, după ceva îi înlăturat şi doctorul Tournier.

— Mărturisesc că la un moment dat, l-am bănuit chiar pe dânsul când a spus că e medic.

— Şi mie mi-a trecut aşa ceva prin gând, dar acum sunt încredinţat că e absolut nevinovat şi câtuşi de puţin amestecat în toată această afacere. Hai să mergem şi noi, căci şi trenul nostru trebuie să plece îndată. Noi doi, dragă Mac, ne vom travesti iar şi ne vom duce la pensiunea din strada Pasteur. S-ar putea întâmpla ca bătrânul Mouche să apară pe neaşteptate acolo. Ne vom îmbrăca frumuşel ca soţ şi soţie, iar tu, Pitt, vei pleca mâine la Compiegne şi te vei posta la restaurant. De acolo, poţi observa pe bătrân când se va duce în sat.

CAP. 4
O noapte la pensiune

După ce anunţaserăm telefonic, ne prezentarăm la pensiunea doamnei Reine din Chantilly, strada Pasteur 352, drept soţii Henri şi Pauline Lemaire din Toulon.

Doamna Reine ne primi în persoană, dar era foarte palidă şi din când în când era străbătută de un fior. Privi cu uimire la pretinsa doamnă Pauline Lemaire, care era mult mai înaltă ca soţul ei.

Sub pretextul că doamna ar fi foarte nervoasă, soţii Lemaire cerură o cameră cu baie, care dădea spre curte, spre a avea măi multă linişte.

Ajunşi în cameră îşi puseră bagajele pe un scaun şi îşi dezbrăcară pardesiurile, pe care doamna le atârnă cu îngrijire în garderobă.

Când doamna Reine, proprietara pensiunii, veni după câteva minute, cu buletinele de înscriere, rămase foarte uimită că domnul Lemaire o invită să sa apropie de masă, pe când doamna aruncă o privire, cercetătoare spre uşă, pe care apoi o încuia cu îngrijire.

În emoţia ei se şi gândea că va fi victima unui atac – ceea ce se întâmplă de multe ori în hoteluri şi pensiuni – când domnul Lemaire îi şopti la ureche:

— Doamnă, eu simt detectivul Joe Bull… iar presupusa mea soţiei e prietenul, meu, doctorul Lloyd. Cred că ai auzit de noi.

Doamna Reine holbă, ochii la dânsul şi rămase cu gura căscată, apoi se ivi pe faţa ei o lucire de bucurie şi, împreunându-şi mâinile, vru să spuie ceva, dar Joe îi făcu semn să tacă, aşa că ea rosti în şoaptă:

— Doamne, e adevărat: ce spui? Sunt o mare admiratoare a dumitale, domnule Bull. Ai venit în vreo chestiune de afaceri?

— Am venit în chestia păianjenilor violeţi, răspunse prietenul meu.

Doamna Reine se făcu albă, ca varul şi începu să tremure. Apoi zise, cu vocea întretăiată de spaimă:

— Oh, domnule Bull, a fost îngrozitor. Închipuieşte-ţi un păianjen uriaş, cu picioare lungi şi de culoare violetă! Spurcăciunea se lăsă de pe fereastră în gang şi acolo începu să

sară şi sa joace ca un drăcuşor. Întâi am crezut ca am o nălucire, apoi mi s-a părut că vietatea vrea să se repeadă la mine, aşa că am coborât în goană câteva trepte şi acolo am căzut, pierzându-mi cunoştinţa, Dumnezeule sfinte, a fost înfiorător! Nu sunt o femeie care se sperie prea uşor, dar aşa ceva n-am mai văzut, şi a fost prea mult, şi pentru mine.

Pe când vorbea, ochii ei se umplură de lacrimi şi putui să-i înţeleg foarte bine spaima, căci doar văzusem şi eu cât de înfiorători erau acei păianjeni…

În cele din urmă, doamna Reine îşi şterse ochii şi continuă:

— Nimeni nu vrea să mă creadă şi toţi spun că am avut o halucinaţie. Doar nu sunt nebună ca să-mi închipui că am văzut o astfel de spurcăciune, fără să fi fost adevărat.

— Eu te cred, doamnă Reine, şi de aceea am şi venit.

— Pentru Dumnezeu, crezi că într-adevăr în casa asta sunt astfel de vietăţi?

— Nu, dar a scăpat de undeva din vecinătate şi vreau să descopăr pe acela care le creşte, căci toată afacerea asta e în legătură cu o crimă care s-a pus la cale. De aceea te rog să taci şi să nu spui nimănui că sunt aici, cel puţin până când voi pleca. Ai timp acum: sau va bate la ochi dacă vei rămâne mai multă vreme în odaia noastră?

Doamna Reine se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Completaţi repede buletinele pe care le voi da servitoarei, apoi mă voi întoarce şi voi putea rămâne vreo jumătate oră cu dv.

— Bine, doamnă, îţi mulţumesc.

Până la întoarcerea ei ne duserăm la fereastră şi privirăm în curtea mare a clădirii. Era înconjurată din toate părţile de locuinţe şi aripile ajungeau până la clădirea transversală, care se afla la o depărtare de vreo cincisprezece metri de noi.

Acoperişul era foarte înclinat şi de jur-împrejur avea o streaşină lată.

Fără să vreau clătinai din cap. Cum vom putea descoperi printre atâtea ferestre pe aceea ce dădea în camera criminalului care creştea acei păianjeni fioroşi? Afară de asta era îndoielnic dacă omul locuia chiar în casa asta, căci se putea prea bine ca păianjenul să fi venit mai de departe, din altă casă. Poate era nevoie să cercetăm întreg blocul de case.

Mă apropiai de Joe şi îi împărtăşii temerile mele, dar el clătină din cap şi zise:

— Nu, Mac, trebuie să fie pe aproape. Păianjenii nu pot veni

prea de departe în starea de iritare în care se află.

— Dar acela care a fost aici a dispărut.

— Poate a căzut printre scări şi s-a zdrobit ajungând jos.

Observai deodată că Joe se uita cu luare aminte la o fereastră care se afla drept în faţa noastră. Era deschisă şi prin ea pătrundea afară un fum uşor de culoare verzuie.

— Se pare că acolo locuieşte un chimist care prepară vreo substanţă oarecare, zise Joe, dus pe gânduri.

— Îţi închipui poate că păianjenul s-a urcat pe acoperiş, a venit de-a lungul streaşinei şi a intrat aici? întrebai eu, cu un ton cam ironic.

Joe zâmbi.

— Asta nu, însă voi întreba pe doamna Reine dacă vrem locatar al acestei case sau un chiriaş al ei are vreo legătură cu acel chimist.

— Hm! făcui eu.

Mai mult nu spusei, căci şi de astă dată Joe mă bătuse.

Auzirăm o bătaie în uşă şi d-na Reine intră, aruncă o privire în gang, apoi închise uşa.

— Iată, am venit, domnilor, şi acum am timp. Ce vrei să afli de la mine, domnule Bull? De pe la vecini aud multe şi poate vă voi fi de folos.

— În casa aceea din fund locuieşte un chimist, nu e aşa? întrebă Joe. Uite colo, de unde iese fumul cela verzui.

— Ah, bătrânul Serre! Da, lucrează într-o fabrică de produse chimice. Are vreo şaizeci de ani şi e un om foarte ciudat. De vreo douăzeci de ani locuieşte singur de tot în apartamentul acela şi, după cum mi-a spus îngrijitoarea casei, creşte tot felul de dihănii. Doamne, cum de nu m-am gândit la dânsul! E de aşteptat ca păianjenul să fi scăpat de acolo.

Mă uitai uimit la Joe, însă acesta zâmbea numai.

— Nu cunoşti pe nimeni care e în legătură cu ei?

— Ba da, domnule Bull. Deasupra apartamentului meu sunt câteva mansarde şi într-una din ele locuieşte un student tânăr care a întrebat odată pe servitoarea mea unde ar putea găsi un buratec, şi atunci fata l-a îndreptat la domnul Serre. De atunci tânărul, un oarecare Sievert, se duce câte odată la bătrânul Serre.

— Ştii cumva în ce cameră locuieşte acesta?

— Stai puţin să-mi amintesc... da... întâia... a doua, a treia fereastră de la asta, aşadar chiar deasupra băii dv. Îl bănuieşti cumva pe Sievert?

— Nicidecum, vreau numai să mă informez.

De formă, Joe mai întrebă şi de alţi câţiva locatari despre care doamna Reine era în măsură să ne dea toate lămuririle. În cele din urmă ea se ridică şi zise:

— Acum te rog să mă scuzi, domnule Bull, dar trebuie să plec.

— Îţi mulţumesc, doamnă, pentru lămuririle şi informaţiile pe care mi le-ai dat şi nu uita că noi suntem soţii Lemaire din Toulon. Să nu pomeneşti nimic de Joe Bull!

— Nu, nu, fiţi liniştiţi, domnilor. La revedere!

După plecarea ei, Joe mi se adresă:

— Ei, dragă nevestică, acum te rog să-mi spui care e părerea ta?...

— Ce să spun, dragă bărbăţele, cred că nu poate fi decât Serre şi Sievert.

— Ei drace, greu a fost până ai ghicit! Poţi să-ţi închipui însă ce legătură ar putea fi între aceştia doi şi domnişoara Sandier?

— Hm... deocamdată nu pot şti nimic.

— Atunci nici nu-ţi spun. Gândeşte-te bine şi vei găsi! Deocamdată, cum se cuvine unor soţi care se iubesc, ne vom duce într-un restaurant bun, vom mânca cum se cuvine, şi nu ne vom întoarce înainte de miezul nopţii.

Făcurăm întocmai şi ne întoarserăm abia pe la ora unu în camera noastră.

Prima grijă fu să ne uităm la fereastra de la locuinţa lui Serre, Era încă lumină şi în răstimpuri vedeam chiar umbra lui conturându-se pe perdeaua galbenă.

Joe deschise fereastra de la camera noastră, se aplecă afară şi se uită în sus, căutând să descopere fereastra locuinţei lui Sievert, care, după indicaţiile doamnei Reine, se afla deasupra noastră.

După câteva clipe se trase înapoi şi îmi zise:

— Nu pot vedea nimic, căci acoperişul iese prea mult în afară. Nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să mă urc sus.

— Pe dinăuntru sau de din afară? îl întrebai eu, îngrijorat.

— Pe amândouă căile, căci doar nu e mare lucru pentru noi, răspunse el, râzând.

Avea dreptate, căci ne căţăraserăm noi şi pe locuri mai primejdioase decât acesta.

— În orice caz ne vom îmbrăca cu tricourile noastre negre şi vom pregăti toate cele trebuincioase.

În tricoul negru de mătase mă simţii mai bine decât în vestmintele de femeie pe care le purtasem până atunci. Pentru a

nu aluneca, încălţarăm pantofi de pâslă, cu talpa moale.

Afară de armele, lanternele electrice şi uneltele noastre, mai luarăm şi frânghii subţiri, dar trainice. Peste cap traserăm nişte glugi de mătase, care n-aveau găuri decât pentru ochi şi urechi.

Pe la două şi un sfert ieşirăm din camera noastră, trecând prin gang, ajunserăm la o scară care ducea în sus şi urcarăm spre mansarde.

Printr-o fereastră care dădea spre curte ne mai uitarăm odată spre locuinţa lui Serre, unde era încă lumină, dar acum zărirăm, pe perdele umbrele a doi oameni.

— Poate e Sievert la dânsul, îmi şopti Joe. Asta ar fi foarte bine pentru noi.

Pentru uşa de la pod ne dăduse doamna Reine cheia, aşa că puturăm intra fiară nici o greutate în gangul care ducea la mansarde.

A treia uşă dădea în camera lui Sievert.

Ne furişarăm cu mare băgare de seamă până acolo, fără să facem cel mai mic zgomot, şi rămaserăm câteva clipe la pândă. Neauzind nimic, Joe descuia uşa cu o cheie universala şi intrarăm tiptil în odaie.

— Postează-te îndată în faţa ferestrei! îmi şopti Joe.

Mă aplecai, acoperii cu mâna lanterna electrică cu care luminai duşumeaua spre a vedea drumul, şi când ajunsei la fereastră mă ridicai în dreptul ei, pe de o parte spre a putea observa locuinţa lui Serre, iar pe de alta spre a împiedeca, să se vadă de afară lumina lanternei lui Joe, dacă cineva s-ar uita din întâmplare spre locuinţa lui Sievert.

În odaia lui Serre era şi acum lumină.

În spatele meu auzeam pe Joe furişându-se cu mişcări încete. Apoi desluşii scârţâitul unei uşi de dulap, zângănitul unui pahar şi, în cele din urmă, o şuierătură a lui Joe.

— Voi lua cu mine paharul lui Sievert, şopti el.

Deodată, însă, auzii zgomotul făcut de un scaun care se răsturnase şi o înjurătură a lui Joe, care se lovise de el.

Câteva clipe după aceea răsunară în gang strigăte de femei:

— Ajutor!… Hoţii! Să vie poliţia!…

Paşi repezi se apropiau de uşă şi glasuri de bărbaţi. Apoi auzii un sunet metalic şi înţelesei că Joe împinsese zăvorul.

Cineva bătu în uşă şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnule Sievert?

Ar fi fost poate scăparea noastră, dadă Joe ar fi putut răspunde, imitând vocea lui Sievert, dar în aceeaşi clipă auzirăm

un glas întrebând tare:

— Ce este, domnule Sydov? Chiar acum am venit de la un cunoscut.

— Ah, iată pe domnul Sievert! Aşadar tot sunt hoţi în camera dumitale?!

Şi iar se porniră câteva glasuri să strige după poliţie.

— Repede, prin fereastră! îmi şopti Joe.

Deschisei fereastra şi trecui frânghia pe după lemnul din mijloc, aşa încât ambele capete atârnau în lungime egală în jos.

Întorcându-mă, zării pe Joe, care luase o foaie de hârtie de pe masă şi înveli în ea paharul lui Sievert, pe care îl vârî în geanta cu unelte care îi atârna la şold.

Mă pregăteam tocmai să ies pe fereastră când Joe mă reţinu şi, în timp ce desfăcu frânghia pe care o avea şi el, îmi şopti:

— A ta n-are să fie destul de lungă. Trage-o înapoi să o leg cu a mea.

În vremea asta cei de afară izbeau cu putere în uşă cerându-ne să deschidem.

Larma devenea din ce în ce mai mare, pe când Joe, foarte calm, înnoda cele două capete ale frânghioarelor, examină nodul dacă este destul de trainic, apoi trecu iar frânghia pe după lemnul din mijlocul ferestrei.

— Aşa, acum poţi coborî şi intra prin fereastra băii noastre.

Mă săltai afară, mă lăsai în jos şi, când ajunsei în dreptul ferestrei de la baie, îmi legănai trupul până putui prinde marginea ferestrei, şi astfel intrai în încăperea care ţinea de apartamentul nostru.

Când ajunsei înăuntru auzii din stradă fluierăturile poliţiştilor care fuseseră chemaţi în grabă, iar deasupra mea bătăile în uşă care deveneau din ce în ce mai puternice.

După câteva clipe zării şi pe Joe lăsându-se în jos pe frânghie, întinsei braţele şi îi trăsei înăuntru.

Primul lucru pe care îi făcu fu să tragă repede frânghia după dânsul, aşa că acum nimeni numai putea bănui pe ce drum scăpaserăm.

Cu cea mai mare grabă dezbrăcarăm tricourile, ne puserăm: perucile, îmbrăcarăm cămăşile de noapte şi pe când eu, devenit iar doamna Lemaire, rămăsei speriat în pat, „bărbatul” meu deschise uşa odăii noastre, ieşi în gang şi întrebă răstit ce însemna zgomotul care ne tulburase liniştea.

Doamna Reine trecu pe lângă dânsul şi îi şopti la ureche că în locuinţa de sus au intrat spărgători.

— Cum se poate? făcu Joe, uimit, şi se retrase iar în cameră.

Totuşi, nu ne era dat să scăpăm atât de uşor, cad auzirăm paşi greoi urcând scara.

— Aha, vin poliţiştii, îmi şopti Joe.

După scurt timp auzirăm zgomote şi paşi grei deasupra băii noastre, apoi, glasuri.

— A fugit prin fereastră, strigă cineva. Trebuie să împresurăm tot blocul de case.

Din clădirea din fund auzirăm o voce de femeie:

— Au fost doi indivizi care s-au lăsat de pe acoperiş şi au intrat printr-o fereastră de la etajul de dedesubt.

— Ei, drăcia dracului, mormăi Joe, supărat. Tot vom fi nevoiţi să, ne legitimăm. Numai, de-ar fi discreţi cei de la poliţie şi nu ne vor trăda.

După câtva timp cineva bătu la uşa odăii noastre şi Joe deschise, pe când eu mă învelii în plapumă, lăsând să mi se vadă numai ochii.

Un comisar şi doi sergenţi, cerură să-i lăsăm să intre, pe când în spatele lor văzurăm mai multe chipuri de curioşi.

Joe dădu drumul poliţiştilor în odaie, apoi închise repede uşa, ceea ce fu primit cu strigăte de nemulţumire din partea celor rămaşi afară.

Poliţiştii deschiseră imediat uşa de la baie şi cu revolverele întinse, intrară în mica încăpere.

Comisarul, aruncă spre mine o privire cercetătoare, apoi făcu semn unui sergent şi mi se adresă, pe un torn ironic:

— Stimată doamnă, peruca dumitale stă cam strâmb. Cred că, veţi face amândoi bine să mă urmaţi fără să vă împotriviţi…

— Păcat, mormăi Joe. Acum trebuie să-ţi arăt legitimaţia mea. Dar te rog să nu spui nimănui nimic, domnule comisar.

Cu aceste cuvinte Joe îi înmână legitimaţia sa şi o scrisoare a prefectului poliţiei din Capitală prin care toate autorităţile poliţieneşti erau rugate să dea domnului Joe Bull tot sprijinul de care va avea nevoie.

Uimit, dar în acelaşi timp încântat, comisarul zise:

— E o mare cinste pentru mine, domnule Bu… Lemaire, se corectă el, la un semn al lui Joe. Aveţi nevoie de ajutorul meu?

— Nu, domnule comisar, îţi mulţumesc, însă te rog să spui celor de afară că spărgătorii au ieşit din baie prin uşa care dă în gang şi au fugit. Ar fi bine să ieşi cu oamenii dumitale tot pe acolo, numai deschide uşa încet.

— Aşa voi face.

Cu o plecăciune comisarul ne salută şi plecă cu oamenii săi, trecând prin camera de baie. Joe încuie uşa în urma lor, apoi se urcă, mulţumit, în pat!

— Mâine vom examina paharul pe care l-am luat din locuinţa lui Sievert, iar noaptea viitoare cred că voi avea confirmarea presupunerilor mele. Acum noapte bună, dragă Mac.

— Noapte bună, Joe.

El adormi repede, însă eu mai rămăsei multă vreme treaz, gândindu-mă la întreprinderile încâlcite din ceasurile din urmă şi la legătura dintre ele şi domnişoara Sandier. Când adormi în sfârşit, visai numai păianjeni violeţi.

Spre marea părere, de rău a doamnei Reine, în dimineaţa următoare părăsirăm pensiunea şi ne înapoiarăm acasă. Pe Pitt nu-l mai găsirăm. Plecase pesemne la Compiegne, spre a-l pândi pe bătrânul Mouche.

Joe se duse îndată în laborator spre a examina paharul luat de la Sievert şi a cerceta amprentele de pe dânsul.

Amândoi rămaserăm însă dezamăgiţi, căci găsirăm numai amprente de degete femeieşti. Se părea că cel bănuit nu-l atinsese.

— Nu face nimic, mormăi Joe. Vom găsi dezlegarea enigmei în noaptea asta la Compiegne.

CAP. 5
O noapte la Compiegne

Cele câteva ceasuri de somn în care mă chinuise visul cu păianjenii violeţi, nu fuseseră un repaus pentru mine, aşa că îndată după dejun mă culcai iar, spre a mă odihni.

Pe la trei, Joe mă trezi şi îmi zise:

— Hai să mâncăm, Mac, am pregătit masa. Apoi trebuie să ne travestim repede şi să plecăm pentru a-l mai găsi pe Pitt, cu care vreau să vorbesc.

Eram încă foarte ostenit şi afară de asta mă chinuia presimţirea că ne ameninţa o mare primejdie.

Joe râse de mine.

— Mofturi, Mac, mi se pare că vezi stafii. Afacerea de la Compiegne din noaptea asta v-a fi foarte, simplă şi fără pericol, iar mâine voi cerceta mai de aproape pe stimabilul domn Sievert.

Eu eram foarte supărat şi răspunsei:

— Nu ştiu, Joe, cum se face, dar nu pot scăpa de presimţirea care mă urmăreşte. N-ar fi mai bine să vorbim pe faţă cu domnişoara Sandier?

— Nu, căci s-ar speria fără folos şi poate tot nu ne va spune nimic. Nimănui nu-i place să-şi trădeze secretele de familie.

— Chiar dacă e viaţa în joc?

— Mi se pare că Tournier are dreptate. Emoţia ar putea pricinui moartea bătrânei sale mătuşi. Nu, dragă Mac, trebuie să rezolv chestiunea asta aşa cum înţeleg eu.

— Bine, fă cum ştii!

— Dealtminteri, am scris proprietarului vilei pe care am vizitat-o, că renunţăm la cumpărarea ei. S-ar putea să ne ajungem ţinta în noaptea asta şi, prin scrisoarea pe care am scris-o proprietarului, voi adormi bănuiala pe care bătrânul Mouche ar putea s-o aibă împotriva celor doi cumpărători.

La auzul acestor cuvinte, mă deşteptai de-a binelea.

— Cum văd, dragă. Joe, tu te gândeşti la toate. Fireşte, căci altfel Mouche ar putea crede că în spatele celor doi cumpărători ne ascundem noi. Ne va aştepta, în orice caz, căci îşi va închipui că Tournier s-a pus în legătură cu noi.

— Da, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci bătrânul e un adversar primejdios.

— Cum ne vom travesti pentru plecarea a Compiegne?

Joe se gândi câteva clipe, apoi zise:

— E de ajuns dacă ne vom lipi numai nişte mustăţi, căci vreau să fiu liber în mişcările mele. Vom îmbrăca costumele noastre albastre şi pantofi cu tălpi de crep.

Peste o jumătate de oră părăsirăm casa, după ce Joe făcuse legătura cu semnalul de alarmă care înştiinţa postul de poliţie cel mai apropiat, îndată ce cineva ar fi încercat să pătrundă în locuinţă în lipsa noastră. Apoi ne îndreptarăm spre o staţie de maşini.

În trecere văzusem un tânăr pe partea cealaltă a străzii, care mergea paralel cu noi, dor în starea de nelinişte în care mă aflam, nu-i dădui nici o atenţie.

Abia la gară, când îl zării din nou, urcându-se în alt compartiment, îi spusei lui Joe despre el.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă la Compiegne. Poate e Sievert, şi atunci întreprinderea noastră va deveni primejdioasă.

Dar tânărul nu coborî la Compiegne, ci plecă mai departe.

Când trenul se puse în mişcare îl văzurăm în compartimentul său, citind cu luare-aminte un ziar.

— Slavă Domnului – zisei eu, uşurat – ăsta n-are nimic cu noi.

— Numai să nu se prefacă c-ar pleca mai departe şi să nu se întoarcă cu trenul următor, zise Joe.

Îl privii cam chiorâş, dar el râse şi-şi încordă trupul vânjos. Pentru dânsul aventurile primejdioase erau o trebuinţă, dar din pricina aceasta se expunea de multe ori unor pericole care i-ar fi putut deveni fatale.

În privinţa asta eram mai prudent şi, cu toate că nu-mi era teamă de moarte, nu mă aruncam orbeşte în braţele ei.

Joe părea să-mi ghicească iar gândurile.

— Ei lasă, dragul meu, vom fi cu băgare de seamă.

La restaurant îl zărirăm pe Pitt cu un teanc de ziare în faţa sa şi clipind din ochi.

Luarăm loc la masa lui şi îl salutarăm ca pe un cunoscut cu care ne dădusem întâlnire.

Restauratorul nu ne mai recunoscu, ne servi berea pe care o cerusem, apoi se retrase în bucătărie, aşa că rămaserăm singuri şi nestingheriţi de nimeni.

— Bătrânul s-a dus azi dimineaţă la poştă – ne raportă Pitt – şi acolo a vorbit la telefon cu Parisul. M-am apropiat cât ara putut de cabina telefonică, dar n-am izbutit să desluşesc decât cuvintele: „Fred să bage de seamă” şi „Să vie azi încoace”. Apoi

am fost nevoit să-mi părăsesc repede locul, căci bătrânul sfârşise convorbirea.

— Sub „Fred” cred că se ascunde Sievert – îmi dădui eu cu părerea – şi presupun că e tânărul care a venit după noi cu trenul.

Joe întinse pe masă un plan al localităţii Compiegne şi împrejurimilor şi zise:

— Fără îndoială. Poate să plece numai până la staţia următoare, care e Vincennes şi de acolo să se întoarcă pe jos la Compiegne, unde poate ajunge în cel mult jumătate de oră. Ne putem aştepta deci la o primire frumoasă.

Joe se uită la ceas şi urmă:

— E şase şi cred că Tournier va fi acasă şi la nevoie va putea apăra pe mătuşa lui.

Pitt îl lămuri:

— Acum o jumătate de oră, domnul Tournier a trecu spre vilă. Eram tocmai afară şi i-am făcut un semn. Poate va veni încoace.

— Ar fi bine şi cred că va lua măsuri spre a nu atrage atenţia bătrânului Mouche.

— Domnule Bull, îmi îngădui să dau şi eu ajutor în noaptea asta? se rugă Pitt.

— Negreşit, băiete. Vom avea chiar nevoie de tine spre a ne apăra spatele, căci sunt încredinţat că adversarii nu se vor da înapoi de la nici un mijloc, pentru a ne nimici.

În ochii lui Pitt se ivi o lucire.

Şi îşi încleştă pumni!

— Să vie numai, şi le voia arăta eu pe unde e calea întoarsă.

— Pitt, trebuie să fii cu mare băgare de seamă, căci trebuie să lucrăm, mai mult cu viclenia decât cu forţa.

— Iată-l pe Tournier, zisei eu.

Privisem pe fereastră şi îl zărisem venind spre restaurant. Se apropia îndată de masa noastră ne salută şi luă loc lângă noi.

Restauratorul veni repede cu un pahar cu bere şi părea să aibă chef de vorba. Îi dădurăm a înţelege că voim să fim singuri şi se retrase, jignit, în bucătărie.

— Ei, domnule doctor, ce s-a mai întâmplat? îl întrebă Joe, îndreptând asupra lui Tournier o privire pătrunzătoare.

— După cum văd, din expresia feţei mele ai înţeles îndată că să petrecut ceva neobişnuit. Mătuşa mea e foarte ciudată azi. Dimineaţa când am plecat, am văzut că avea jurnalul în faţa ei şi scria. Acum citeşte ce-a scris şi plânge. Mi-e teamă că astă-seară vor lua jurnalul în dormitorul ei. Ce facem atunci?

— Vă trebui să-l iau chiar din dormitorul ei, răspunse Joe.

— Pentru Dumnezeu, asta nu, căci dacă mătuşa mea se va trezi, va muri de spaimă văzând un străin în camera ei!

— Nu trebuie să se trezească, domnule doctor. Pentru dumneata e lucru uşor să-i dai un narcotic inofensiv, dar care să-şi facă efectul, şi îi va face chiar bine dacă, va dormi liniştită, după emoţiile pe care le-a avut.

Tournier se uită lung la Joe şi-i zise:

— Dumneata găseşti întotdeauna mijloace de a convinge pe om şi, bineînţeles, dacă prin ceea ce spui că va fi în folosul mătuşii mele, îi voi putea fi de ajutor, şi nu mă mai împotrivesc. În fiecare seară, înainte de a se culca, are obiceiul să bea un pahar cu apă, pe care i-l aduc chiar eu, aşa că-i voi putea da lesne un narcotic.

— Pe la ce oră se culca de obicei mătuşa dumitale?

— La zece şi jumătate.

— Şi când se duc la odihnă bătrânul Mouche, şi nevasta lui?

— Cam pe la aceeaşi oră, cel mult cu jumătate de ceas mai târziu.

— În cât timp îşi va face efect narcoticul?

— Vreun sfert de ceas după ce a fost luat.

— Bine, atunci vom veni mai devreme, şi anume pe la douăsprezece. Să fii cu luare-aminte la semnalul pe care ţi-l voi da cu lanterna electrică şi răspunde-mi dacă totul este în bună regulă. Trebuie să ne aştepţi însă în biroul mătuşii dumitale, spre a ne spune unde se află jurnalul: în birou sau în dormitor.

— Nu ştiu dacă fac bine, răspunse Tournier, suspinând…

— Ţi-ar fi plăcut dacă mătuşa dumitale ar muri de spaima păianjenilor violeţi? Dacă nu voi interveni cât mai repede, atunci, mai curând sau mai târziu, oricât ai păzi dumneata, tot va încăpea în mâinile ei o cutie cu un astfel de păianjen.

— Dacă aş spune la poştă să nu i se dea nimic în mână?

— Ar fi şi asta o măsură, dar dacă se va trimite un pachet direct acasă în lipsa dumitale, ce te faci? Şi dacă bătrânul Mouche va distruge cutia, după ce conţinutul ei îşi va face efectul? Cum vrei să împiedici aşa ceva, fără să spui nimic mătuşii dumitale?

Tournier plecă capul.

— Ai dreptate, domnule Bull. Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să urmez sfatul dumitale şi să-ţi dau ajutorul pe care mi-l ceri.

— În schimb vei avea până la sfârşitul vieţii cugetul împăcat

că ai apărat de o nenorocire pe cineva.

— Îţi mulţumesc pentru aceste, cuvinte, domnule Bull.

— Bătrânul Mouche mai era acasă când ai plecat?

— Da, însă avea de gând să se ducă cu barca pe lac, pentru a pescui.

— În cazul acesta, oricât de plăcut mi-ar fi să mai stai cu noi, trebuie să te rog să te duci cât mai repede acasă. Nu-mi place s-o ştiu singură pe mătuşa dumitale, tocmai acum.

— Dar bătrâna Mouche e acasă.

— N-are a face. Şi pe ea trebuie s-o număram printre duşmanii noştri.

— Nu-mi vine să cred, căci a dat multe dovezi de dragoste pentru mătuşa mea. Totuşi, voi face cum spui. La revedere, domnilor, la douăsprezece noaptea.

Tournier plecă şi-l văzurăm păşind grăbit spre locuinţa mătuşii sale.

— E abia şase şi un sfert, zise Joe, căscând. Aşteptarea vă fi plictisitoare, dar n-avem încotro şi va trebui să rămânem aici, căci nenorocirea pluteşte în aer. Ascultă Pitt, crezi că bătrânul te-a recunoscut azi dimineaţă?

— Nu cred, domnule Bill. M-am ferit bine.

— Atunci ai putea să faci o plimbare pe malul lacului şi să vezi dacă nu-l zăreşti pe bătrânul Mouche stând de vorbă cu un tânăr, poate chiar în barca cu care a plecat. Dacă îi vei găsi, întipăreşte-ţi bine în minte înfăţişarea tânărului.

Ochii lui Pitt străluciră de bucurie, căci însărcinarea aceasta îi era mai plăcută decât lunga aşteptare în restaurant.

Îl urmărirăm cu privirea până când dispăru la o cotitură a drumului ce ducea spre lac.

Dar tot atât de repede apăru iar şi se îndreptă foarte grăbit spre restaurant.

— Vin amândoi, zise el, când se apropia iar de masa noastră.

Într-adevăr, zărirăm şi noi pe bătrânul Mouche şi pe tânărul care ne urmărise în tren, venind încet spre restaurant.

Joe sări în picioare şi zise repede lui Pitt:

— Aşează-te jos!

Apoi alergă în bucătărie şi vorbi cu restauratorul. Amândoi dispărură prin partea din fund a încăperii. Cei doi suspecţi intrară în restaurant, dădură bună seara şi luară loc la o masă din apropierea noastră.

Restauratorul se întoarse din bucătărie cu o mutră cam plouată, salută însă prieteneşte pe bătrânul Mouche şi aduse atât

lui cât şi tânărului care venise cu dânsul, câte un pahar cu bere.

După câteva minute apăru şi Joe şi zise restauratorului:

— Dă-ne te rog nişte cărţi de joc!

Apoi, îndreptându-se spre noi, adăugă:

— Să jucăm puţin ca să ne mai treacă timpul.

Jocul dură până la douăsprezece fără un sfert, dar numai Pitt juca cu luare-aminte şi numai el câştigă.

Mouche şi tovarăşul său păreau că n-au gând să părăsească restaurantul; ba aveam impresia chiar că bătrânul rânjea ironic spre noi.

Joe amesteca tocmai cărţile şi deodată ne şopti:

— După jocul acesta eu voi dispare. Dacă şi cei doi de colo vor pleca după mine, îi veţi urmări. Intraţi fără şovăire în vilă, dacă vor merge acolo, şi doborâţi-i dacă vor da peste noi, căci acum totul merge pe viaţă, şi pe moarte.

Trebuie să mărturisesc că nu mai ştiu cum am jucat, după ce auzii cuvintele lui, şi mă simţii cuprins de înfrigurare.

Pe când Pitt amesteca cărţile pentru o nouă repriză, Joe se ridică de pe scaun şi zise:

— Scuzaţi-mi pentru câteva clipe.

Şi plecă prin ieşirea din fund a restaurantului.

Trecură vreo cinci minute şi prietenul meu, nu se întorcea. Bătrânul deveni neliniştit, se uită la tovarăşul său şi începu să şuşotească cu dânsul.

Restauratorul se apropia de masa noastră şi întrebă tare dacă mai dorim bere, apoi ne şopti:

— Totul e plătit. Dacă doriţi, puteţi pleca fără întârziere.

— Bine, zisei eu tare. Mai adu-ne două pahare.

Se părea că Mouche nu ştia ce să facă. Dispariţia lui Joe îl neliniştea, în schimb calmul nostru îl zăpăcea.

Trecuse vreun sfert de ceas de la plecarea prietenului meu şi asta fu prea mult pentru Mouche, aşa că chemă pe restaurator şi făcu plata. Când trecu împreună cu însoţitorul lui ce lângă masa noastră, nici nu le dădurăm atenţie.

Începusem cu Pitt o discuţie despre televiziune, prefăcându-ne că: acest subiect ne interesează foarte mult.

După plecarea celor doi, ne urmarăm conversaţia şi, peste câteva clipe avurăm dovada că făcuserăm bine, căci bătrânul se mai întoarse odată, spre a-şi lua tabachera, pe care pretindea că o uitase.

Când părăsi de astă dată localul, ieşirăm şi noi prin fund şi ne luarăm după dânsul.

Având tălpi de cauciuc la ghete, ne puturăm furişa fără să facem cel mai mic zgomot.

Noaptea era foarte întunecoasa, aşa că nu puteam fi văzuţi, dar nici noi nu puteam vedea nimic şi trebuirăm să ne bizuim numai pe auz. Bătrânul era încălţat cu cizme grele, aşa că-i auzirăm paşii. Ne apropiarăm cât mai mult, în nădejdea că vom putea auzi ce vorbesc.

Din nefericire nu schimbară nici un cuvânt, şi după scurt timp ajunserăm la vila domnişoarei Sandier. Desluşirăm scârţâitul portiţei, apoi şoapte şi dedusei de aici că şi tânărul intrase înăuntru. Trăsei pe Pitt până la colţul grădinii şi aici sărirăm gardul, fără să fim văzuţi de cineva. Planul proprietăţii mi-l întipărisem bine în minte, aşa că-l tării pe credinciosul nostru servitor, până în dosul casei şi ne tupilarăm sub un tufiş, chiar în dreptul camerei unde ştiam că trebuie să fie Joe.

Deodată se făcu lumină într-o odaie de la parter. Era aceea a lui Mouche. Oare luase pe tânăr cu dânsul în camera unde, fără îndoială, dormea şi nevasta lui? În cazul acesta trebuiau să se cunoască foarte de aproape, sau să fie chiar rude.

— Voi încerca să ascult, îi şoptii lui Pitt.

Ne furişarăm pană sub fereastra iluminată şi mă urcai pe umerii lui.

Perdeaua era dată puţin la o parte aşa că putui să văd cea mai mare parte din odaie.

La masa din mijlocul încăperii şedea tânărul şi rânjea, iar Mouche stătea în faţa patului în care era culcată o femeie bătrână, cu mâinile întinse spre el, şi părea că se roagă de dânsul.

Bătrânul avea însă o faţă mâniată şi ridică braţul amenințător. Cu toate că era înfuriat, părea că nu uitase prudenţa, căci nu auzii decât şoapte.

Deodată Mouche făcu o mişcare bruscă şi ridică capul, părând că ascultă la ceva. Şi tânărul sărise de pe scaun şi ridicase privirea spre tavan.

Mă trecu un fior de spaimă. Să fi auzit oare că Joe se afla în casă? Trebuia să-l previn imediat şi mă pregăteam să sar de pe umerii lui Pitt, când o nouă mişcare a bătrânului mă făcu să rămân pe loc.

Se apropia încet de uşă şi trase cu urechea, dar în acelaşi timp rămase cu braţul întins amenințător spre bătrâna femeie din pat.

Apoi se îndreptă spre un dulap din care scoase două cuţite mari. Unul îl dădu tânărului, cu celălalt mai amenință odată pe

bătrână, apoi se furişă din odaie, urmat de celălalt tovarăş al său.

Sării jos şi spusei:

— Repede, Pitt, trebuie să ne urcăm sus. O scară e pe aici prin apropiere.

În zadar cătarăm însă de-a lungul zidului şi abia acum îmi dădu în gând că Joe trebuie să fi intrat pe uşă, deoarece Mouche era în timpul acela la restaurant.

Alergai spre şopron. Nu vedeam aproape nimic, căci noaptea era foarte întunecoasă, dar din plan ştiam cam unde era şopronul. Mă rătăcii însă, devenii neliniştit, alergai mai repede şi deodată mă lovii cu capul de peretele şopronului căutat. Acum cel puţin vedeam scântei care îmi jucau înaintea ochilor…

Ţipătul înăbuşit de durere pe care îl scosei, îl îndreptă şi pe Pitt spre locul unde mă aflam şi o exclamaţie de bucurie de-a lui, mă făcu să înţeleg ca găsise scara.

O ridicarăm repede şi ne întoarserăm spre casă. O rezemarăm de perete, aproape de fereastra luminată a soţilor Mouche, şi mă urcai, urmat de aproape de Pitt. Fereastra de la etajul de sus era deschisă şi intrarăm cu mare băgare de seamă.

— Domnule Tournier, strigai încet în întunerec.

Nu primii nici un răspuns, dar în înfrigurarea în care mă aflam, mi se păru că aud paşi care se furişează, voci care şoptesc şi scârţâit de duşumea.

Aprinsei deodată lanterna mea electrică şi la lumina ei zării o cameră cu mobile demodate. În stânga, lângă fereastră, se afla un birou antic, foarte frumos. Eram, deci în odaia de locuit a domnişoarei Sandier, iar Joe trebuia să fie negreşit în dormitorul ei, ocupat cu citirea jurnalului bătrânei dudui.

Mă furişai spre uşa care era numai rezemată şi o deschisei puţin, fără să fac nici cel mai mic zgomot.

Zării o lumină slabă în fundul odăii şi strigai foarte încet:

— Joe.

Lumina se stinse imediat şi auzi glasul prietenului meu:

— Ce s-a întâmplat, Mac?

— Ei vin sus.

Joe aprinse din nou lumina şi veni spre mine, apoi mă împinse iar în camera de locuit.

— Tournier s-a lovit de un scaun şi l-a răsturnat. Pesemne că au auzit zgomotul. Sunt înarmaţi?

— Da, cu nişte cuţite mari.

— Pitt e aici?

— E afară, la fereastră.

Auzirăm un scârţâit desluşit pe scări.

— Ei urcă ultimele trepte. Scoate repede bastoanele de cauciuc. Tu şi Pitt vă postaţi la dreapta uşii, eu la stânga. Loviţi fără milă!

Ne ocuparăm repede locuri e arătate de Joe şi, cu braţele ridicate, gata să lovim, aşteptarăm pe cei doi.

Acum auzirăm scârţâitul uşor al uşii, apoi un glas care şoptea:

— Să intrăm în dormitorul bătrânei! Poate se va speria şi, dacă se trezeşte, îi vom spune, că am auzit zgomot şi aur crezut că sunt spărgători în casă.

Un glas mai limpede răspunse:

— N-ar fi mai bine să aştept aici, unchiule?

— Nu, vino cu mine!

De la doctorul Tournier ştiam că domnişoara Sandier nu încuia niciodată uşa dormitorului, de teamă ca i ş-ar putea face vreodată râu şi atunci n-ar putea intra nimeni la dânsa.

Auzirăm cum uşa fu deschisă încet de tot şi îmi reţinui răsuflarea.

Acum, trosni şi pardoseala şi desluşirăm respiraţia înceată a doi oameni.

Deodată, întunerecul fu sfâşiat de lanterna lui Joe, cei doi se întoarseră cu o mişcare bruscă şi ridicară braţele, gata să lovească. Dar nu avură timp să facă nici o mişcare mai mult, căci bastoanele noastre de cauciuc căzură cu putere asupra capetelor lor. Scoaseră un geamăt şi începură să se clatine pe picioare.

Îi prinserăm în braţe şi-l culcarăm încet la pământ.

— Să-i legăm? întrebai eu.

— Încă nu e nevoie. Cred că aţi lovit bine. Trebuie să isprăvesc mai întâi cu cititul jurnalului.

Joe luă loc pe un scaun şi se adânci iar în lectura jurnalului domnişoarei Sandier.

Se scurse câtva timp şi eu stăteam cu Pitt lângă trupurile fără viaţă ale celor doi bandiţi. Aveam impresia că nu mai eram de nici un folos şi aşteptam cu nerăbdare ca Joe să-şi isprăvească lectura.

În sfârşii, îl văzui închizând caietul şi ridicându-se de pe scaun.

— Voi duce cartea la locul ei, zise dânsul şi dispăru pe uşa care dădea în dormitorul domnişoarei Sandier. După câteva clipe se întoarse şi, cu lanterna lui lumină faţa lui Mouche şi a nepotului său.

Amândoi erau nemişcaţi şi cu ochii închişi.

— Mac, vino cu mine! Pitt îi poate păzi singur. Vreau să vă dau, ţie şi lui Tournier, lămuririle trebuincioase.

La ieşire mai zisei credinciosului nostru servitor:

— Bagă bine de seamă, Pitt!

Joe bătu la uşa doctorului şi Tournier deschise.

— Ei, domnilor? întrebă el, cu încordare.

— Pe bătrânul dumitale Mouche şi pe nepotul său, am fost nevoiţi să-i doborâm cu lovituri, domnule doctor. Nepotul, un oarecare Sievert, e trimiţătorul păianjenilor, iar Mouche, ajutorul lui, dar acela care l-a îndemnat la toate aceste nelegiuiri şi îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că este…

Un zgomot puternic îi curmă vorba. Venea din odaia de locuit a domnişoarei Sandier.

Timp de o clipă ramaserăm înmărmuriţi, apoi Joe deschise repede uşa şi alergă de-a lungul gangului.

Îl urmarăm şi ajunserăm aproape în acelaşi timp în odaie, unde aprinserăm lămpile de buzunar.

Două trupuri se rostogoleau pe duşumea, luptând din răsputeri. Mişcările lor erau atât de repezi, încât abia puteam să le deosebim unul de altul.

— Mac, luminează! zise Joe, dându-mi lanterna lui. La lumina celor două lămpi pe care le aveam acum în mână, recunoscurăm pe Pitt şi pe bătrânul Mouche.

Joe se aplecă repede, şi dădu ajutor credinciosului nostru servitor, astfel că lupta se isprăvi repede.

Pitt se ridică de jos cu mişcări greoaie, pe când eu legam pe bătrân, care, în urma unei lovituri primite de la Joe, căzuse în nesimţire.

— Unde e Sievert? se răsti prietenul meu la sărmanul Pitt.

— Vai, domnule Bull, răspunse acesta, frecându-şi capul, s-au prefăcut numai că şi-au pierdut cunoştinţa. Abia ieşiseră̆ţi din odaie, când băiatul a sărit în sus şi a alergat spre fereastră. Mă luai îndată după dânsul, dar atunci bătrânul m-a înhăţat pe la spate.

— Bine, bine, Pitt. Vina cea mai mare e a mea. Am fi trebuit să-i legăm. Acum trebuie să îndrept greşeala. Domnule doctor, du-te, te rog, şi vezi dacă mătuşa dumitale nu s-a deşteptat din pricina zgomotului! Iată lampa.

Tournier trecu în dormitor şi se întoarse după câteva clipe.

— Doarme liniştită, zise el. Narcoticul pe care i l-am dat şi-a făcut efectul.

— Foarte bine. Acum e unu fără un sfert. Când pleacă ultimul

tren spre Paris?

— La douăsprezece şi cincizeci şi patru de minute.

— Sievert îl va mai prinde, dar, pentru noi e prea târziu. Ei, nu face nimic. Va pleca probabil de la Versailles cu trenul electric până la piaţa Sevigny. Poate vom ajunge înaintea lui. Ai telefon în casă, domnule doctor?

— Din nefericire, încă nu.

— Păcat, atunci trebuie să mergem repede la restaurant. Voi comanda o maşină de piaţă. Pe bătrânul Mouche trebuie să-l închidem până dimineaţa într-o pivniţă de unde să nu poată scăpa. Eu n-am timp acum să aştept poliţia şi să închei procese-verbale. Lui Mouche îi vom pune un căluş, să nu poată striga.

Pitt îngriji cu pricepere de această operaţie, apoi duserăm pe bătrân într-o pivniţă la care doctorul ne arătă drumul şi îl trântirăm pe o grămadă de saci.

— Pitt, tu vei rămâne aici spre a da lămuriri, dacă cumva bătrânul Mouche va alarma poliţia.

— Mie îmi dai voie să vin cu dumneata? întrebă Tournier.

— Nu, domnule doctor, ceea ce avem de făcut nu e pentru dumneata! Afară de asta vei putea fi mai de folos mătuşii dumitale. La revedere. Îţi voi da de ştire la timp.

Alergarăm la restaurant unde Joe ceru repede o maşină şi, după zece minute goneam pe şoseaua spre Versailles.

CAP. 6
Lupta finală

După vreo patruzeci de minute ajunserăm în piaţa Sevigny şi Sievert nu putea să ajungă aici înainte de zece minute.

— Acum vom pune mâna pe băiat, zise Joe. Se va mira când ne va vedea aici, deoarece ne crede încă la Compiegne. Apoi ne vom duce la bătrân.

— Vrei să vorbeşti de Serre?

— Da. El e acela care a pus la cale toată această afacere.

— Dar cine e? I-ai spus lui Tournier că ar fi…

Joe râse.

— Ah, Mac, şi bietul Tournier trebuie să aştepte, aşa că poţi aştepta şi tu. Dacă te-ai fi gândit puţin, ai şti şi tu acum.

— Iată, vine trenul, schimbai eu vorba.

Ne retraserăm la o parte şi observarăm pe cei care coborau din tren, dar pe Sievert nu-l zărirăm.

Joe deveni foarte serios.

— Ei drace, să fi scăpat trenul ăsta?

De data asta putui sa mă răzbun pentru zeflemelele lui.

— Poate a coborât la Chantilly şi a luat o maşină spre a-şi urma drumul, zisei eu cu un ton dulceag.

Joe îmi aruncă numai o privire înfuriată, apoi alergă spre cea mai apropiată staţie de maşini.

— În strada Pasteur, numărul 352, dar cât mai repede! zise el şoferului.

Pe când ne apropiam de casă, zărirăm un automobil care se depărta.

— El trebuie să fi fost, zisei eu. Noi cum vom intra?

Joe râse.

— Pentru orice eventualitate am luat o cheie de la doamna Reine, căci ştiam că ne vom mai întoarce aici.

— Da, negreşit, era de prevăzut, dar n-am crezut că vom fi nevoiţi să ne întoarcem noaptea.

Joe râse iar, în timp ce descuia uşa de la intrare.

— Vrei să intrăm singuri? N-ar fi mai bine să luăm nişte poliţişti cu noi?

— Nu, Mac. Vreau să cruţ pe domnişoara Sandier pe cât se va putea, şi voi face astfel ca toată afacerea să nu pătrundă în

public. Poate voi ajunge la o înţelegere cu Serre şi fiul său, prin care se vor înlătura multe neplăceri.

— Fiul lui? Cum poate să fie Sievert fiul lui?

Joe nu mai răspunse ci înainta pe gangul îngust de lângă scara principală, care ducea în curte.

Îl urmai şi-l ajunsei în curte, unde se oprise şi se uita spre fereastra locuinţei lui Serre. Aceasta se lumină deodată.

— E sus, zise Joe. Vom mai aştepta şi vom intra abia când bătrânul va fi şi el buimăcit în urma celor ce-i vă povesti fiul său.

Numărai o sută optzeci de secunde, care mi se părură nespus de lungi.

În sfârşit, Joe zise:

— Haidem acum!

Ne furişarăm în sus pe scară, dar nu puturăm evita zgomotul, căci scara era veche şi scârţâia.

Ne aşteptam însă ca Serre şi fiul său să fie atât de adânciţi în convorbirea lor, încât să nu audă nimic.

În cele din urmă ajunserăm în faţa uşii apartamentului lui Serre.

— Nu cred să fi tras zăvorul, şopti Joe, vârând o cheie universală în gaura broaştei.

Cu un scârţâit uşor uşa, se deschise şi în gangul îngust în care intrarăm zărirăm o rază de lumină venind de sub o uşă şi auzirăm voci înăbuşite.

Ne apropiarăm de acea, uşă, dar deodată mă lovii de un cuier, se auzi un zăngănit şi vocile din odaie încetară brusc.

În aceeaşi, clipă Joe deschise uşa şi se opri în pragul ei, cu revolverul în mână.

— Sus mâinile, Sandier şi Sievert.

Mă apropiai de el şi la o masă zării pe bătrân, iar lângă dânsul pe Sievert, care ţinea braţele ridicate şi tremura din tot trupul.

Şi bătrânul ridică braţele cu o mişcare înceată şi obosită, îl apuca pe tânăr de mână şi zise:

— Sărmanul meu băiat, acum vom muri amândoi!

Tânărul tresări, se uită lung la bătrân şi întrebă:

— Ai făcut-o într-adevăr, tată?

— Da, băiatul meu, era singura cale.

La auzul acestor cuvinte, Sievert, fără a mai ţine seama de revolverul care îl ameninţa, lăsă braţele în jos şi îşi ascunse faţa în mâini.

Bătrânul, se ridică şi zise:

— Domnule Bull, intră te rog! Şi eu m-am aşteptat la un

asemenea sfârşit şi am luat măsurile trebuincioase. Fiul meu şi cu nu vom mai trăi mult. Cu strângerea de mână pe care ai văzut-o, i-am inoculat o otravă împotriva căreia nu există leac, dar... care aduce o moarte fără chinuri. Îmi dau seamă că ai descoperit tot, căci m-ai strigat pe numele meu adevărat. Da, voiam să pedepsesc pe Charlotte, care are o inimă de piatră şi care încă mai mult de cât cealaltă soră, m-a respins din pricina unei greşeli din tinereţe. Când era copilă s-a rătăcit odată în pădure, a dat într-o reţea de păianjeni şi de atunci are o groază nebună de aceste insecte. Asprimea ei m-a gonit în lume. În India am căpătat inelul cu otrava minunată, iar în Japonia am învăţat să măresc insectele pe cale artificială şi să le aduc în stare de turbare. Japonezii fac asta în unele regiuni cu greierii care le servesc la lupte. Voiam ca Charlotte să moară de spaima păianjenilor, pentru ca fiul meu, deşi nelegitim, să poată lua parte la moştenire. Amândoi ne-am făcut vinovaţi şi amândoi vom ispăşi. Pe fiul meu l-am putut convinge uşor, când i-am povestit cum surorile m-au alungat din casa părintească. Bătrânul Mouche nu ştia de ce e vorba. Fred e nepotul lui pe care îl iubeşte, căci soră bătrânului a fost amanta mea. Acesteia nu i-am mai putut da nici numele de Serre, căci moartea a răpit-o la naşterea copilului nostru. Mouche n-are mintea limpede de tot, însă poţi să-i dai drumul, căci nu va face nici un rău stăpânei sale. Numai noi doi suntem vinovaţi şi în scurt timp ne vom afla în faţa celui mai înalt judecător.

— Sandier, toate acestea le-am aflat şi eu din jurnalul surorii dumitale, pe care l-am citit în noaptea asta. Ea s-a căit amar de asprimea cu care te-a tratat odinioară şi te a căutat multă vreme. Dacă te-ai fi dus acum la dânsa, te-ar fi primit cu braţele deschise; dar... e prea târziu. Îi voi povesti tot – dar nu vrei să-i spun că în clipa din urmă ai iertat-o?

Bătrânul se uită lung la Joe, apoi zise:

— Da! Căci nu vreau să mor cu inima otrăvită de ura. Spune-i că am iertat-o.

Nu-şi isprăvi bine vorba, când se prăbuşi pe scaun şi în acelaşi timp fiului său îi căzu capul pe piept.

Otrava indiană îşi făcuse repede efectul şi le dăduse o moarte lină.

Tăcuţi părăsirăm casa.

Ajungând în stradă, Joe opri o maşină, care ne duse acasă.

— Da, da, scumpul meu Mac ai avut prilejul să vezi până unde poate duce ura între fraţi. Domnişoarei Sandier îi voi povesti

mâine totul şi nu-i va strica deloc, dacă va afla ce nenorocire a pricinuit lipsa ei de dragoste.

SFÂRŞIT

CEI DOI INGINERI

— Nu te mai încurca cu dosarul! mă sfătui Mircea Soleanu, care-mi păru mult mai drăguţ ca de obicei.

Ce-i drept, nu s-a sfiit să adauge:

— Ar fi prea complicat pentru, dumneata! Articolele de marţi dau zeci de supoziţii pentru fiecare fapt. Am să-ţi redau eu numai faptele în sine. Doar esenţialul. Afacerea s-a petrecut la Timişoara, într-o uzină al cărei nume nu ţi-l voi spune. Să-ţi ajungă faptul că are aproape două mii de lucrători şi vreo treizeci de ingineri, aceştia din urmă repartizaţi prin diferitele laboratoare. În laboratoarele acestea nu se studiază numai densitatea petrolului sau duritatea oţelului, dar se face şi puţină pulberărie; laboratorul A, mai ales, amenajat special pentru scopul acesta, este izolat în mijlocul curţii. Îl vezi pe plan? În faţa lui, e unul din ateliere, în care funcţionează un motor puternic care distribuie întregii uzine energia electrică. Motorul acesta nu se opreşte decât între orele 10-10 jumătate şi între 12-1 la prânz. La stânga atelierului e o clădire în formă de vilă, în care funcţionează birourile direcţiei. E vorba să se mute birourile sau motorul, căci zgomotul acestuia din urmă îi stinghereşte pe funcţionari la lucru. În sfârşit, lângă laborator, e loja portarului, care locuieşte acolo cu nevasta şi cu fata lor de cincisprezece ani. Ţi-ai fixat în minte planul locului? Bine, merg mai departe. În laboratorul A lucrează în mod continuu doi ingineri. Paul Sergiescu, de douăzeci şi opt de ani, celibatar, locuind într-o cameră mobilată în oraş, şi Grigore Moga, de treizeci de ani, tot celibatar, locuind cu părinţii lui la câţiva kilometri, de oraş. Ei au la dispoziţia lor un fel de asistent-laborant, un oarecare Ivan Jaleski, de treizeci şi cinci de ani, student bătrân, locuind într-un hotel din Timişoara, cu amanta lui... De notat că tot lucrul laborantului se rezumă la a aduce de prin celelalte laboratoare sau de la economat piesele de care au nevoie cei doi ingineri. De luni de zile, era de notorietate publică faptul că Paul Sergiescu nu se prea înţelegea cu Grigore Moga. Ajunseseră până acolo încât – după ce tutuiseră multă vreme – nu-şi mai vorbeau decât în interese de serviciu şi încă şi atunci îşi spuneau unul altuia, foarte ceremonios, *domnule.* Dacă ieşeau împreună de la uzină, mergeau la câţiva metri distanţă unul de altul toată bucata de

drum pe care o aveau de parcurs până în oraş. De două-trei ori avuseseră loc între ei câteva certuri serioase, ba chiar odată a trebuit să sară laborantul ca să-i despartă. Ca fizic, Sergiescu era un băiat voinic, solid, sanguin, căruia-i plăceau, mâncărurile bune, femeile şi gluma. Moga, care are doi ani mai mult, e cu un cap mai mic decât colegul său şi mult mai slăbuţ. Ba chiar are şi un ton gălbui, spălăcit, şi se plânge ca suferă de ficat. Cu toate că cei doi nu pomeniseră nimănui despre motivul duşmăniei lor, se ştia că Sergiescu îi suflase lui Moga prietena, o faţă cu numele de Irma, de moravuri destul de libere, care de altfel nu-şi prea precupeţea favorurile. Ba chiar se afirma că şi Jaleski îi fusese amant, şi că se mai vedeau încă din când în când doar, ce e drept. Lucru cert este că, într-o miercuri dimineaţă, s-au desfăşurat următoarele evenimente: Pe la zece fără un sfert dimineaţa, Jaleski, care avea treburi prin diferite laboratoare, plecă din laboratorul A, unde erau cei doi duşmani. Lucrau amândoi fără să schimbe nici un cuvânt. Exact la zece fără cinci minute – era uşor de controlat, mulţumită ceasului electric de pe clădirea direcţiei – Grigore Moga intră în clădire, cerând să vorbească cu inginerul-şef într-o chestiune importantă. Acesta fiind însă ocupat, Moga fu rugat să ia loc într-o sală de aşteptare, de unde uşierul îl putea vedea prin uşa cu geamuri. Uşierul declară cu hotărâre: Moga nu s-a mişcat. Ba chiar, pentru că inginerul fuma o ţigaretă, îşi permise să-i atragă foarte politicos atenţia că fumatul e interzis acolo. Moga şi-a stins ţigareta fără să se împotrivească. La ora zece şi trei minute, se auzi o detunătură din laboratorul A. Jaleski, care era în curte, în drum spre laborator, deschise cel dintâi uşa, cerând ajutor. Paul Sergiescu era lungit la pământ, cu inima străpunsă de un glonte şi plin de sânge. La aproape doi metri distanţă era aruncat revolverul. Nu era nimeni altcineva în laborator. Nu s-a găsit nici o urmă de luptă. Toate obiectele erau la locul lor obişnuit. După poziţia cadavrului, se presupuse că Sergiescu fusese împuşcat în timp ce era aplecat peste o masă ce marmură. Bineînţeles că s-a scotocit cu băgare de seamă peste tot. S-au cercetat împrejurimile. A fost interogat portarul şi zidarii, care lucrau la zece metri depărtare de clădire. Dar nimeni nu văzuse nimic. E drept că portarul a mărturisit că, deoarece nu avusese dimineaţa timp să se bărbierească, în momentul crimei se ocupa tocmai cu asta, într-o odaie din care nu se vedea ieşirea uzinei. Astea sunt faptele. Nu-ţi mai rămâne decât să găseşti soluţia problemei. Te previn însă, ca să te consolez cu anticipaţie, că nici poliţia n-a

găsit-o şi mai anchetează cazul şi azi, deşi crima a fost făptuită acum trei luni.

Avusesem grijă să iau câteva însemnări. Şi, cu toate că povestirea lui Soleanu fusese, pe cât de complectă, pe atât de concisă, întrebai:

— Când plecase Jaleski, cei doi ingineri lucrau?

— După cum ţi-am spus.

— Nu fusese expediat prin laboratoare de vreunul din ei?

— Nu; era ora la care îşi făcea raita obişnuită.

— Uşierul de la direcţie e singurul care susţine că Moga era la ora zece şi trei minute în săliţa de aşteptare?

— Să avem iertare! În aceeaşi odăiţă cu inginerul mai erau încă două persoane, care-l aşteptau pe director.

— Ce atitudine a avut acesta?

— A fost surprins. Dar a găsit imediat o lămurire: vreo materie explozibilă! a explicat el.

— Se întâmplă adesea aşa ceva?

— Uneori, în orice caz.

— Moartea a fost fulgerătoare?

— Aceasta este, cel puţin, părerea doctorilor. Mai mult încă, nici n-au trecut două minute măcar între detunătură şi venirea lui Jaleski în laborator.

— Ferestrele acestuia erau deschise?

— Una doar.

— Nu s-ar fi putut trage pe acolo?

— Imposibilitate materială, nu există.

— Ce uşi are laboratorul?

— Două. Dar în clipa de faţă una este astupată de nişte schele.

— Lucra cineva acolo?

— Nu!

— Sergiescu şi Moga veniseră împreună, dimineaţa?

— La cinci-şase minute interval, ca de obicei.

— Nu au fost văzuţi cumva împreună în oraş, cu o seară înainte?

— Au fost văzuţi flecare în parte, la cafeneaua Bursei. Sergiescu era cu Irma. Dar n-au schimbat nici un cuvânt între ei!

— Irma îl mai saluta pe Moga?

— În mod discret, din politeţă.

— Şi el îi răspundea?

— Nu întotdeauna.

— Jaleski este ambiţios?

— A fost. Ca băiat al unei servitoare din Varşovia, a ţinut neapărat să studieze. S-a rătăcit pe la Bucureşti, dar după doi ani de studii a fost nevoit să renunţe, din lipsă de fonduri, şi să se mulţumească cu modestul serviciu de laborant. De fapt, ar fi putut face foarte bine şi lucrări de inginerie.

— Bineînţeles că portofelul lui Sergiescu n-a dispărut?

— Să avem iertare! Nu s-a găsit!

— Avea mulţi bani la el?

— 3-4000 lei. Se presupune cel puţin. Atât luase Sergiescu în ajun.

— Ucigaşul a fost nevoit să intre în laborator?

— Se pare că da.

— Pe de altă parte, o sinucidere e imposibilă...

— Revolverul a fost găsit la doi metri depărtare de cadavru. Asta-i tot ce ai de întrebat?

— Încă ceva: Cine-l înlocuieşte pe Sergiescu?

— Pe lângă Irma?

— Nu! La uzină...

— N-a fost înlocuit. Moga şi Jaleski îndeplinesc ei singuri lucrările din laboratorul A.

— Asta înseamnă că polonezul a înaintat în grad!

— De fapt, dar ca titlu, nu! Şi nici leafa nu i-a fost sporită, cu toate repetatele lui cereri.

Tăcui. Şi nici nu mi-am dat seamă câtă vreme a trecut până să-l aud pe Mircea Soleanu spunându-mi, ieşit din răbdări:

— Iar visezi! În loc să te gândeşti puţin. Da, da! Te rog, nu protesta! Nu se gândeşte în modul acesta.

(ÎN CE MOD. A FOST UCIS INGINERUL SERGIEŞCU? CINE-I ASASINUL? *La aceste întrebări trebuie să ne răspundă cititorul care doreşte să-şi frământe niţel mintea. Ca puţină perspicacitate, soluţia se poate găsi. Şi apoi, răsplata e destul de îmbietoare! Citiţi condiţiile, de pe pag. IV-a a copertei).*

PERLA CENUŞIE

De Maria de Smeth

Clopoţelul de pe biroul vopsit în negru sună încetişor. Era semnul că cineva călcase pe metrul pătrat de teren din faţa uşii marelui magazin de bijuterii. Şeful casei, Leo Colb, ridică privirea. O mică apăsare pe un buton şi placa de televiziune care, ca şi clopoţelul, era în legătura cu magazinul, se lumină. Un domn îmbrăcat cu distincţie, înalt, cu mustaţă neagră, intrase în prăvălie. Cei doi vânzătorii cu trupurile puţin aplecate înainte, îl întrebară ce doreşte. Colb închise contactul plăcii teleoptice, şi se adânci – în continuare – în lectura unui articol din presa de specialitate.

Atunci bătu cineva la uşa biroului. Mellmann, primul lui vânzător, intră şi raportă că clientul care venise adineaori, în afară de solitarul ce-şi alesese, dorea să mai vadă ceva perle. Să-i arate clientului, care făcea o impresie foarte serioasă, şi perla cenuşie? Colb se uită la Mellmann.

— Crezi? Perla cea mare? Bine, vin şi eu în magazin.

Colb sa ridică încet de pa scaunul rotativ, se îndreptă către casa de fier verde, puse lacătul la cifru, descuia cu trei chei diferite şi deschise uşa cea grea de oţel. Dinăuntru scoase o cutiuţă ce se găsea lângă mai multe altele. Apoi încuia uşa la loc cu mare băgare de seamă.

Colb intră în magazin şi se apropie de client:

— Vă rog, domnule, căutaţi ceva deosebit în materie de perle? Îmi permiteţi să vă arăt cel mai frumos exemplar din magazinul meu?

Şi-i întinse străinului cutioara deschisă în care perla cenuşie se odihnea pe o perniţă de catifea roză.

Străinul, surprins, făcu ochi mari şi, luă cutiuţa. Chiar şi un profan trebuia să recunoască numaidecât că această perlă cu sclipiri albe-cenuşii, era o piesă rară şi preţioasă.

— Treizeci şi cinci de mii de mărci, zise Colb.

O uşoară contractare a buzei de sus lăsă să se întrevadă că preţul îl speriase oarecum pe străin.

— Şovăind puţin, luă totuşi stiloul, deschise carnetul de cecuri şi scrise: *„Treizeci şi cinci mii mărci”.* Oftă uşurat şi-i dădu lui

Colb cecul.

— Adu-mi, te rog, perla, azi după-amiază, la Hotel Imperial. Juan Crosita, camera 17.

Colb se înclină în faţa străinului, ca pe vremea când era ucenic, atât fu de surprins de felul rapid în care vânduse perla. Străinul ieşi din magazin.

Fără să spună un cuvânt, Colb intră înapoi în biroul lui, puse perla la loc în tezaurul secret şi încuia cu atenţie toate broaştele şi lacătele. Apoi smulse grăbit pălăria şi paltonul de pe cuier şi porni spre bancă, mai mult fugind decât mergând.

Iritat, întinse cecul funcţionarului de la ghişeu.

După un minut funcţionarul se întoarse... şi-i plăti treizeci şi cinci de mii de mărci, în bancnote de câte o mie.

La ora trei fix, Colb sosi la Hotel Imperial.

— Domnul Juan Crosita, camera 17.

— Un moment, vă rog! Vă anunţ numaidecât!

Colb bătu în uşa camerei cu numărul 17. Crosita veni repede şi-i lua în primire cutia, aproape emoţionat. O apăsare pe buton; şi perla sclipi la lumină. Colb începu să vorbească şi-l rugă pe Crosita ca la nevoie să mai facă cinstea...

*

Trecuseră trei săptămâni. Colb şedea iar în biroul lui, când răsună încetişor clopoţelul. O mică apăsare pe bulon şi placa teleoptică era în funcţiune. Colb sări de pe scaun, ca electrizat. Nababul sud-american intrase în magazin. În aceeaşi clipă când deschidea uşa odăii, Mellmann venea spre el. Domnul Crosita dorea să-i vorbească.

Colb îl salută pe Crosita aproape ca un subaltern. Chestiunea stătea aşa: Crosita dăruise perla soţiei sale, iar aceasta voia acum o a doua la fel, ca să-şi facă cercei. Colb tresări. Asta însemna iarăşi o afacere strălucită. Dar... de unde să ia o a doua perlă la fel? Îi explică lui Crosita că va îi imposibil să găsească o altă perlă ca aceea. Crosita stărui. Îi trebuia neapărat o a doua perlă la fel. Dar nu exista altă piesă identică pe piaţă, Crosita ştia precis lucrul acesta. Perla lui era, cel puţin după cât ştia el, unică în felul ei.

— Preţul nu contează, adăugă Crosita.

Colb făgădui că va încerca să satisfacă dorinţa clientului.

A doua zi Colb plecă personal la Bruxelles şi trimise telegrame corespondenţilor săi de afaceri din Anvers, Londra, Amsterdam şi Rotterdam, în care descria cu amănunţime ce căuta.

La Bruxelles nu găsi nici la negustori, nici la giuvaergii, un

exemplar asemănător. Plecă mai departe la Paris, dar nici acolo, nu găsi nimic. Atunci sosi o telegramă a omului său de încredere din Rotterdam, prin care îi vestea că descoperise, într-o colecţie particulară; o perlă aşa cum dorea Colb. Acesta plecă, la Rotterdam cu primul avion.

Omul lui de încredere, care îl aşteptase la aerodrom, îi explică că un bătrân cam ciudat, un anume Pieter van Emissen, are o minunată perlă cenuşie, cu reflexe roz. Dacă e de vânzare; nu ştia, Trebuia încercat. Se duseră amândoi în Emmastraat, unde locuia profesorul, şi-l găsiră acasă.

Îi primi chiar bătrânul. Era îmbufnat. La început nici nu vru să recunoască cum că are o perlă de valoare.

După multe discuţii, Colb îl convinse să le arate perla. Bătrânul aduse o cutioară. Pe o perniţă de catifea neagră se odihnea sora gemenă a perlei cenuşii. Doar o uşoară nuanţă roz o deosebea de cealaltă. Colb întinse mâna, dar bătrânul retrase cutia – neîncrezător, şi o închise. Atunci Colb îl întrebă cât cere pe ea, dar profesorul îi rugă într-un chip destul de nepoliticos, să-l lase singur. Negustorul nu se dădu bătut însă. De trei ori îi arătă bătrânul uşa. Colb nu plecă! Oferise şaizeci de mii de mărci… Profesorul nici nu-l ascultă. Colb nu se lăsă, căci trebuia să obţină perla. Nu mai era vorba de afacere, ci de ambiţie. Şaptezeci de mii de mărci! Bătrânul păru că tresărise…

Colb trimise pe însoţitorul său să dea o radiogramă către Crosita, prin care să-l întrebe dacă accepta pentru a doua perlă preţul de nouăzeci de mii de mărci. În caz afirmativ, însoţitorul să vie imediat înapoi cu optzeci de mii de mărci, căci nu trebuia să i se lase bătrânului timp să se răspândească.

Cele câteva minute fuseseră de ajuns ca să-l facă pe van Emissen să şovăie din nou. Atunci începu Colb sa vorbească despre bijuteriile antice vechi, iar profesorul se arătă foarte interesat.

De o oră vorbea Colb despre, bijuteriile antice… Fruntea îi era plină de sudoare… În sfârşit, îl convinse pe bătrân să dea perla pentru şapte zecii şi cinci de mii de mărci. Dar dacă trimisul său nu venea curând, te pomeneşti că iar se răzgândea.

În fine, cel aşteptat sosi şi-i dădu lui Colb o telegramă:

„De acord, Crosita” – şi optzeci de mii de mărci în bilete de bancă.

Colb încheia repede târgul şi-i plăti: profesorului van Emissen şaptezeci şi cinci de mii de mărci. Bătrânul aduse cutioara cu perla şi, după o lungă ezitare, i-o dădu. O scurtă privire fu de

ajuns pentru Colb. Închise cutia şi o băgă în buzunarul interior al hainei.

Ajuns la Berlin, Colb se duse de-a dreptul la Hotel Imperial, ca să predea perla lui Crosita.

— Domnul Juan Crosita, camera 17.

— Domnul Crosita a plecat acum trei ore, răspunse portarul.

— A plecat? Cum… De ce, aşa deodată?

— Domnul Crosita a primit azi două radiograme din Rotterdam. După a doua a plecat imediat. Destinaţia necunoscută…

Lui Colb îi tremurau genunchii. Scoase cutia din buzunar, o deschise, perla era acolo, pe catifeaua neagră. Ochii lui se aţintiră, asupra perlei. O luă în mână, o suci şi răsuci între degete cu cea mai mare atenţie, apoi se repezi cu paşi uriaşi în stradă, sări în prima maşină, şi strigă:

— Prefectura Poliţiei!

La poliţie Colb îşi spuse bănuiala, gâfâind de emoţie. Se expediară telegrame… După un ceas sosi din Rotterdam primul răspuns:

> *Profesorul Pieter van Emissen aici cunoscut, stop, aflător de trei luni în Grecia pentru săpături, stop, poliţia Rotterdam.*

Colb ajunse la magazin frânt de emoţie şi necaz, chemă numaidecât pe Mellmann. Colb, fără a scoate un cuvânt întinse vânzătorului cutioara. Mellmann o deschise.

— O! Perla noastră cenuşie! Dar de ce are reflexe roz?

— Da, perlă noastră cenuşie. Prin încălzire a căpătat o uşoară nuanţă roz. Şi dobitocul de mine am plătit şaptezeci şi cinci de mii de mărci pentru propria mea perlă!…

SFÂRŞIT

Citiţi în nr. 10:

Un secret într-o pălărie

de Marcel Priollet.

CUPRINS

PĂIANJENII MISTERIOŞI.....3
CAP. 1 Pachetul sinistru.....4
CAP. 2 Întâmplări ciudate.....11
CAP. 3 Povestirea lui Tournier.....17
CAP. 4 O noapte la pensiune.....21
CAP. 5 O noapte la Compiegne.....29
CAP. 6 Lupta finală.....40
CEI DOI INGINERI.....44
PERLA CENUŞIE.....48
CUPRINS.....52

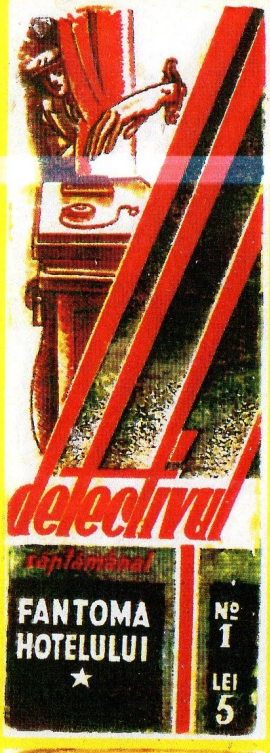
detectivul
săptămânal
FANTOMA HOTELULUI
★
Nº 1
LEI 5

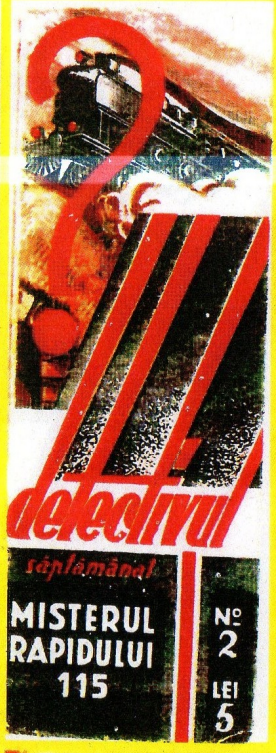
detectivul
săptămânal
MISTERUL RAPIDULUI 115
Nº 2
LEI 5

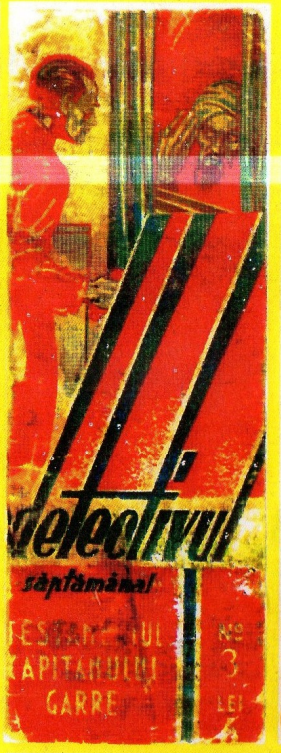
detectivul
săptămânal
Nº 3
LEI

detectivul
săptămânal
SPECTRUL RAZBUNATOR
Nº 4
LEI 5

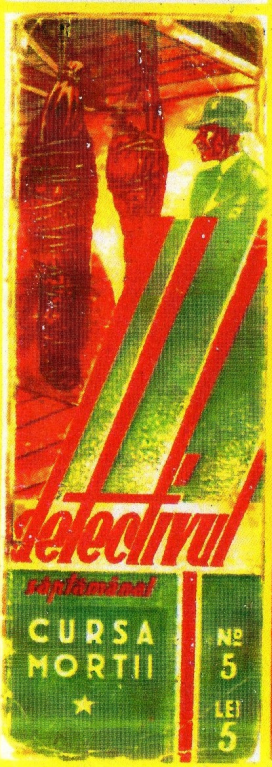
detectivul
săptămânal
CURSA MORTII
★
Nº 5
LEI 5

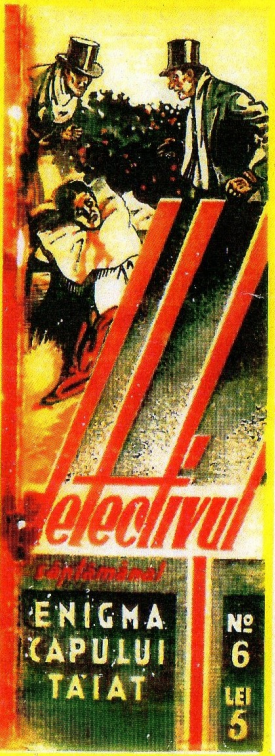
detectivul
săptămânal
ENIGMA CAPULUI TAIAT
Nº 6
LEI 5

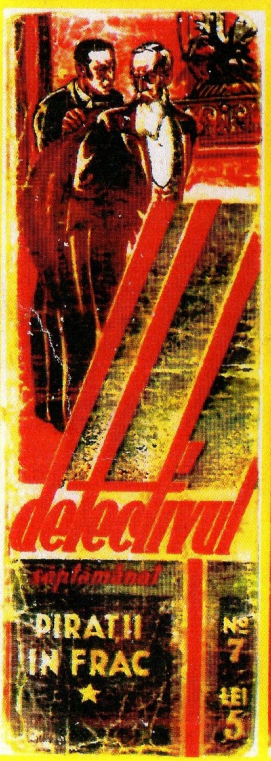
detectivul
săptămânal
PIRATII IN FRAC
★
Nº 7
LEI 5

detectivul
săptămânal
DEGETUL SPINTECAT
★
Nº 8
LEI 5